

ANDROMEDA

1986

Schváleno redakční radou ve složení:

Jaroslav Špidler, Josef Švamberg, Jaromír Doležal,  
Jaroslav Bláhovec, ing. Karel Jedlička, Jana Růžičková,  
Radka Žáková, Petr Baubín.

Vydáno pouze pro vnitřní potřebu KVF Andromeda.

### Obsah

|                                                |         |
|------------------------------------------------|---------|
| Úvodní slovo . . . . .                         | str. 2  |
| Příloha:                                       |         |
| Pavel Kosatík: Pětkrát profesor Pronson . . .  | str. 1  |
| David Růžička: Neznámá se smutným očima . . .  | str. 7  |
| Jaroslav Bláhovec: Experiment . . . . .        | str. 9  |
| Zdeněk Páv: Obléknout si tělo . . . . .        | str. 30 |
| Výtah z Velkého slovníku cestování časem . . . | str. 46 |

## Ú v o d n í s l o v o

Chodili jsme s hlavou v oblacích, vyhlíželi malé zelené mužíčky, hltali kdejakou sci-fi knížku, pozorovali létající talíře... Vráželi jsme do lidí a občas taky do sebe navzájem, což se postupně ustálilo v pravidelná setkání.

Někdy v dvaosmdesátém se situace stala neudržitelnou. Nevešli jsme se do žádné domácnosti ani kolejního pokoje a z hospod nás vyhazovali pro malou konzumaci. MěV SSM v Plzni nad námi rozestřel svá ochranná křídla, takže jsme mohli začít i s nábořem veřejnosti. Naši první oficiální schůzkou v říjnu 1982 proletěl jako kometa i sám Ondřej Neff, který si nás rázem všechny získal už svým umně vypleteným UFO na svetru. Bylo tu hodně lidí - snad také proto, že součástí schůzky byla návštěva filmu *Vetřelec*. Mnohým nadšení nevydrželo dlouho, v průběhu doby lidé odcházeli a noví přicházeli a pomalu se začalo formovat jádro klubu vědecké fantastiky Andromeda, který dnes chceme představit veřejnosti. V současné době je nás asi 35, scházíme se pravidelně jednou měsíčně a nepravidelně už skoro častěji a pomalu se z nás konečně snad stává docela dobrá parta.

Možná se ptáte, co se v takovém klubu děje, co to vlastně klub vědecké fantastiky je. Část toho uvidíte na dnešním setkání a určitý obrázek by vám chtěl poskytnout i tento zpravodaj. Na papíře můžeme pochopitelně zachytit pouze část naší činnosti, oblast literární a výtvarnou, ale třeba i částečný výsledek jedné "žurnalistické" soutěže. Kromě toho ovšem navštěvujeme společně sci-fi filmy, besedujeme o knížkách s jejich autory, vydavateli, nebo jen tak mezi sebou, posloucháme nahrávky vědeckofantastických her, pořádáme knižní burzy, přednášky, různé hry se zaměřením na sci-fi, seznamujeme se s minipočítači, ale třeba také jen tak klábosíme okolo stromečku. Úzce spolupracujeme s plzenskými svazarmovci-raketomodeláři a také s Kosmickým klubem v Rokycanech, ale jsme ve styku i s dalšími sci-fi kluby v republice, kterých je dnes už okolo padesátky. Naši zástupci jezdí rovněž na různá celostátní setkání, ať už pracovního (Teplice, Šumperk), nebo zábavného charakteru (Parcon, Minicon, Dracon apod.); na jedné takové akci jste se právě ocitli.

Tady je snad na místě vysvětlit etymologii názvu dnešního setkání, CHRONOCONU. Slovo konvence znamená setkání "odborníků" určitého okruhu a fandové sci-fi na celém světě ho používají v nejroznějších, občas i nespořádaných složeninách místních (Pardubice - PARCON), nebo tematických, což je i náš případ, protože dnešním hlavním tématem by měl být ČAS.

Největší a nejvýznamnější akcí a svátkem všech fanoušků sci-fi v republice - zkráceně si říkáme fandom - je ovšem tradiční jarní setkání v Pardubicích. První, nebo

vlastně "nulté" setkání v roce 1982 bylo i jedním z impulsů pro vznik KVF Andromeda; tehdy jsme se seznámili s prací již existujících klubů v Praze, Pardubicích a Teplicích a rozhodli se, že to taky zkusíme. A od roku 1983 nejen, že se všech PARCONů pravidelně zúčastňujeme, ale naši autoři přispívají do literární soutěže o cenu Karla Čapka, jejíž vítězové jsou v Pardubicích vyhlašováni. Dvě úspěšné povídky z ročníku 85 vám předkládáme v tomto zpravodaji; kromě toho si však můžete přečíst úspěšnou povídku ze soutěže Šuleť 85 a vítěznou práci ze Stříbřitělesklého halmochronu '85.

"A to je zase co?" táže se udivený čtenář. Halmochron je stroj na cestování v čase a v provedení stříbřitělesklé metalýzy je zároveň cenou v literární soutěži našeho klubu. Na letošním CHRONOCONU budou vyhlášeni vítězové už třetího ročníku a nám nezbývá než doufat, že s jejich povídkami vás budeme moci seznámit v budoucnosti.

- akč-

## 1. místo "O Stríbrnělesklý halmechron 1985"

Pavel Kosatík

Pětkrát profesor PronsonNěco není v pořádku  
(příběh z roku 3 000)

"První stroj času je na světě, pánové," oznámil profesor Pronson svým spolupracovníkům. "Dokončil jsem ho včera večer. Chcete se se mnou zúčastnit prvního experimentu?"

Oba asistenti nadšeně souhlasili.

"Dobrá. Uskutečněme tedy takovýto pokus: nastavíme náš stroj někam hodně daleko do minulosti, dejme tomu do dvacátého století. Zařídíme to tak, aby nám s sebou přivezl zpět nějakého hodně typického příslušníka lidské rasy. Jeho úspěšný přílet a následující rozhovor s ním pak budou přesvědčivým důkazem, že stroj času funguje a že lety do minulosti jsou možné."

Asistenti se posadili na svá místa k přístrojům a na profesorův pokyn uvedli stroj času do chodu. Na první pohled se nestalo nic zvláštního, nebylo nic vidět, ani žádný zvuk nikdo neslyšel, protože stroj času působí ve čtvrtém a pátém rozměru a jako takový je lidským smyslem nepostižitelný.

Po malé chvíli se ozvalo pípnutí a uprostřed místnosti se mezi třemi vědci objevil člověk.

"Buďte zdrav," řekl mu profesor Pronson. "Jste v budoucnosti."

"Ach," řekl muž. Rozhlédl se kolem sebe.

"Jmenuji se profesor Pronson a sestrojil jsem stroj času. Toto jsou mí dva pomocníci Kelly a Weil."

"Och," řekl muž. Zdál se být viditelně nesvůj.

"Posaďte se," vybídl ho profesor.

"Uch," řekl muž. Víc neřekl nic. Skácel se k zemi.

Oba asistenti k němu překvapeně přiskočili. Muž byl mrtev.

"Tomu říkám smůla," ulevil si profesor Pronson.

"Chtěl jsem vědět, jestli i ve vaší přítomnosti skončí všechny pokusy takhle. V noci jsem přístroj vyzkoušel mnohokrát sám, a vždycky s tímto výsledkem. Každý člověk, kterého přivezeme, zahyne."

"Něco není v pořádku, pane."

"To není. Podívejte se na něj, jak vypadá! Jedna hlava. Jeden trup. Jen dvě ruce. Jen dvě nohy. Je to vůbec člověk? Dokázal by dýchat sirovodík? U všech dvaapadesáti atomových výbuchů, to se nám ta civilizační kontinuita pěkně vymkla z rukou!"

.....

Překonání objev profesora Pronsona

"První stroj času je na světě, pánové," oznámil profesor Pronson svým spolupracovníkům. Oba asistenti se rozemáli štěstím.

"Trochu vás ovšem zklamal," pokračoval profesor, když se usadili v pohodlných lenoškách. "Můj vynález sice umožňuje cestovateli přenos do budoucnosti, ale přináší s sebou rovněž řadu nevýhod."

"Žádné nesnáze nás neodradí od tak úžasného experimentu," vyhrkli naráz asistenti Kelly a Weil.

"Stroj času," pokračoval profesor, "přestože porušuje takřka všechny fyzikální zákony, které existují, je přece jen v jistém smyslu závislý na toku času. Nemí například možné izolovat kabinu stroje od působení času venku. V praxi to znamená, že se do budoucnosti sice dostaneme, ale současně zestárneme o patřičný počet let."

Asistenti tentokrát neodpověděli nic.

"Přeženeme-li zároveň jistou hranici časového skoku, dorazíme do budoucnosti již ne jako starci, ale jako mrtvolky."

Ani tentokrát se asistenti nezvali.

"Cesta zpět přirozeně není možná z důvodů čistě fyzikálních. Čas spěje toliko vpřed a nikam jinam."

Asistenti mlčeli jako zařezaní.

"Nyní se dostávám k jádru svého vysvětlení. Jelikož se ten, kdo podnikne úspěšný pokus se strojem času a odlétne do budoucnosti nemůže vrátit zpátky, máme před sebou zároveň první vynález, který nemůže být vynalezen. Protože všichni objevitelé zmizí nenávratně v budoucnu, aniž by stačili informovat lidstvo, nemůže také z objevu stroje povstat žádný praktický účinek."

Profesor se povýšeně a zároveň smutně podíval na své asistenty.

"Vaše teorie je správná," řekl po chvíli asistent Kelly. "Má však jedno slabé místo. Z faktu, že vynálezce zmizí v budoucnosti, jste měl vyvodit, že stroj byl už vynalezen i dříve."

"Dokonce několikrát," doplnil ho Weil.

"Uděluji vám tímto pořadové číslo patnáct a jsem rád, že je nás zase o jednoho víc. Společným úsilím dokážeme náš stroj dál zdokonalit a odstranit jeho vady. Nám dvěma se například podařilo zrušit problém stárnutí, se kterým vy dosud zápolíte."

"Vy jste..." zašeptal profesor Pronson.

"Sir Isaac Newton, pořadové číslo jedna," řekl hrdě Weil.

"Ty kudrny! Měl jsem se dovtípit," zavrtěl hlavou Pronson.

"Neztrácejme čas," skočil jim do řeči Kelly. "Stroj má ještě řadu nevýhod. Dejme se do díla."

"Pane, nikdy by mě nenapadlo, že vy a ja..." vytřeštil na něho oči profesor Pronson.

"Jakýpak pan, pro vás jsem Albert, kolego," řekl bývalý asistent Kelly a podal mu ruku.

.....

Paměťový problém profesora Pronsona

"První stroj času je na světě, pánové," oznámil profesor Pronson svým spolupracovníkům. Oba asistenti radostně zatleskali.

"Zní to možná hloupě, ale stačí jen napít se z této malé skleněné lahvičky a ocitneme se hluboko v minulosti," pokračoval profesor a zálibně si prohlížel tři drobné odlivky, v nichž šplouchala okrově žluté opalizující tekutina.

"Co kdybychom ji ochutnali hned?" zeptal se jeden z asistentů.

"Proč ne, vždyť od toho jsme tady. Ale - málem bych zapomněl, musíme si vybrat, do kterého časového pásma chceme. Podle toho pak upravíme poměr hustoty své kapaliny. Co navrhuje?"

"Podíval bych se tak tisíc roků zpět," navrhl druhý asistent.

"Výborně, právě s takovou koncentrací jsem počítal. Na zdraví, pánové!" řekl profesor Pronson. "Ale málem bych zapomněl - až do dna!"

Všichni tři vědci do sebe zvrátili odlivky s tekutinou.

Rázem byli o tisíc roků zpátky.

Kolem nich se rozprostíral bujný lesní porost, slunce jen tu a tam vykouklo za korunami stromů.

"Podařilo se!" vydechli asistenti.

"Pst," vybídl je profesor. "Zapomněl jsem vám říci, že mezi sebou nesmíme mluvit ani na sebe jinak upozorňovat. Mohli by si nás pak všimnout - dívejte se, támhle někdo jde!"

Divoch, který slyšel jeho slova, stimul na místě. Hvizdem přivolal své druhy a během dvou minut byl profesor i se svými asistenty obklíčen.

"Divná náhoda," uvažoval profesor, když byli unášeni do tábora. "Lidojedi právě zde. Zřejmě jsem zapomněl, že v těchto místech dříve žily kmeny barbarů."

V táboře byli svlečeni donaha, postavení ke kúlům a spoutání silnými provazy. Divoši se zatím převlékali do válečných masek.

"Proč něco neuděláte, profesore?" zeptal se Pronsona první asistent.

Divoši si nabrousili oštěpy.

"Rychle, profesore! Kde máte vodičku, která by nás zachránila zpět?" ozval se asistent číslodvě.

Profesor na něho nechápavě hleděl.

"Vy jste si ji zapomněl vzít s sebou," řekl první asistent.

"Vy jste si ji zapomněl vymyslet," řekl druhý asistent zničeně.

Hrozivě zmalovaní divoši kráčeli blíž a blíž...

.....

Nepěkné události v Frons novu království

"První stroj času je na světě, pane vědco," oznámil profesor Pronson svým spolupracovníkům. Oba asistenti ho zahrnuli chválou.

"Navrhuji, abych m náš objev hned na místě slavila a potom podnikli první cestu v čase. Připravil jsem pro vás malé občerstvení," strhl ze stolu sklenice, přikrývací dvě mísy s obloženými chlebičky, talíř jednoduché kaviar a pár lahví s moselským vínem.

"Zdá se, že mi chcete něco říci, Weile," obrátil se profesor na prvního asistenta, který zápolil s výtvarkem.

"Uhodl jste, pane. Ve skutečnosti nejsem žádný asistent a nejmenuji se weil. Jsem váš velký příznivce a obdivovatel vašich objevů. Přišel jsem z budoucnosti, kde jste oslavován jako největší vědec všech dob. Teď si vás vyfotografuji a v redakci některých novin za vaše snímky 3 staru majlant."

"Poněkud to mění situaci," řekl profesor Pronson zklamaně, "ale potvrzuje to, že můj objev byl správný. Nemám však rád fotografování, a proto z toho nic nebude."

"Ale bude," řekl asistent weil a vytáhl pistol.

"Ale nebude," zachraptěl asistent Kelly a zastřelil asistenta Weila.

Profesor Pronson ani nestačil zamrkat.

Asistent Kelly se zasmál. "Šach mat, pane vědco, vaše hra skončila. Nenavídím stroj času a tím víc nenavídám vás, to je snad jasné. Je nás takových v budoucnosti mnoho, ale jen mně byl svěřen ten časový úkol, abych vás zabíjel. Jsem teď šťastný, profesore. Chcete ještě něco říci, než to do vás napálím?"

Pronson se na něj pozorně zadíval. "Že jste vedle jak ta jedle."

Kelly zatahl zuby, zvedl pistol a vystřelil do profesora Pronsona pět ran.

"Ztrácíme čas," řekl profesor, vytáhl paprskomet a zabil svého druhého asistenta.

Potom vytáhl z břicha vosačku a chvilku tadel kráflíky, než se mu podařilo vyladit přijem. "Halo," řekl. "Robot první třídy BB-1 splnil svůj úkol. Podruhé už ho nezabil. Ano, stroj času v pořádku vynalezen. Všechno bude klapat. Narodíte se, bez starostí. Já vám d křepu to za něj. Vynaleznu ještě perštem mobilu, jako .n. Já vás taky. Všechno musí šlapat dopředu podle plánu, i kdyby na chleba nebylo."

Podivná proměna profesora Pronsona

"První stroj času je na světě, pánové!" oznámil profesor Pronson svým spolupracovníkům. "Bude to ovšem chtít trochu obsírnější vysvětlení."

Oba asistenti se pohodlně uvelebili ve svých lenoškách.

"Až dosud chápali spisovatelé science fiction, snůvkové a fantastové stroj času jako zařízení, které člověku umožní přesunout se v čase do jiného letopočtu a popovídat si tam buď se svými předky nebo napráskat potomkům, kteří se tak zcela nevyvedli. Můj stroj času nepracuje na takovém principu. Stroj času podobného typu může existovat jenom na papíře - jde o vědecký nesmysl, který popírá příčinnost mezi veškerými ději. Pojďte blíž ke mně, asistenty Kelly."

Asistent Kelly šel blíž.

"Když vám teď vrazím pořádnou facku," řekl profesor Pronson a vlepil překvapenému Kellymu pohlavek, až to plesklo, "způsobím tím celou řadu následků, počínaje touto červenou skvrnou," ukázal na rudnoucí mozek na Kellyho napuchnuté tváři, "a konče nepěknými myšlenkami, které takový čin právě v této chvíli vyvolá ve vaší hlavě. Tyto následky nesmaže nikdo jiný, nežli zase čas. Děkuji vám, asistenty Kelly, můžete se posadit."

Asistent Kelly si sedl.

Každé jednání působí řadu následků, jež naše zkušenost, filozofie a věda pokládá za nezvratné. Úvahy o tom, jak člověk v minulosti nedopatřením zaškrtí svého tatínka a způsobí tím vlastní zkázu, jsou od počátku scestné. Z toho jsem také vycházel při konstrukci svého vynálezu."

Asistenti Kelly a Weil se na něho obdivně zadívali.

"Stroj času znamená přesun do jiného časového pásma. Dospěl jsem k názoru, že přesunu do daleké budoucnosti nelze dosáhnout bez odpovídajícího prodloužení věku člověka."

Oba asistenti vydechli zklamáním.

"Je to však zklamání jen na první pohled. Díky mému vynálezu, který se obejde bez pavědeckých teorií, se člověk do budoucnosti doopravdy dostane, a co víc, neporuší tím žádnou kauzalitu, protože se nestane nic než to, že bude prodloužený jeho vlastní život."

"Aniž se vrátí zpátky?" zeptal se asistent Weil.

"Aniž se vrátí zpátky," přisvědčil profesor Pronson.

"A proč by se taky vracel? Bude prostě existovat, dál žít stejně jako dosud, jen o něco déle. Ani nebude chtít se někam vracet. Bude žít a hotovo. To je všechno."

"Jaký je ale princip vašeho vynálezu?" zeptal se profesora Pronsona asistent Kelly.

"Už se k tomu dostávám. V podstatě je velmi jednoduchý. Při pozorování přírody jsem si všiml, že délka života závisí na tělesné teplotě a rychlosti látkové výměny v organismu, což velmi úzce souvisí s jeho velikostí a váhou. Čím je živočich menší, tím větší kvanta potravy v poměru k vlastní váze spotřebuje a tím rychleji také

probíhá metabolismus v jeho těle. Naopak s rostoucí hmotností organismu, i když zdaleka nejde o přímou úměru, roste i délka života. Hlavním předpokladem mého objevu je tedy zvětšit velikost člověka, zvětšit ji v závislosti na vzdálenosti v čase, které chceme dosáhnout. Budeme-li se chtít dostat například o tisíc roků vpřed, zvětšíme objem a hmotnost vlastního těla přibližně pětsetkrát. To je stěžejní princip mého vynálezu."

"Zajímavé," podotkl asistent Kelly.

"Začínám chápat," připojil se asistent Weil a pohlédl vzhůru na svého učitele.

V té chvíli konečně pochopil, proč profesor Pronson toho rána měří od hlavy až k patě osmdesát kilometrů.

.....

## 2. místo "Šuleť 1985"

David Růžička

Neznámá se smutnýma očima

Po několika letech jsem se vrátil do míst, kam jsme jako studenti katedry psychologie zvířat jezdili na praxi. Teprve dnes se snad dozvím pravdu o dívce, která zde před lety vzbuzovala můj zájem, a se kterou jsem se již nikdy potom nesešel. Připínám jednomu z koní na ztěžklou hlavu čidla snímacího zařízení. Dlaněmi hladím plstnatou srst vysloužilého zvířete. I jeho oči jsou kálné slepotou. Tenkrát to byl její nejoblíbenější kůň. Pouze on mi pomůže najít odpověď.

Jedno odpoledne nám přišel vrchní koňák oznámit novinku. Přijali jsme ji každý po svém. Očekávali jsme, že to bude příjemné narušení naší pánské jízdy. Opravdu, ještě večer nám vrchní koňák představil novou praktikantku, dceru profesora Rychty, známého odborníka přes konskou psychologii.

To byl gól. Všechny naše naděje se rozplynuly již po několika minutách. Byla krásná. Matně černé vlasy sčesané přes pravé oko, hluboké černé oči, smutné jako oči našich koní. Chůzi měla pomalou jako klisna. Navíc půvabně, stejně jako naši miláčekové pohazovala hlavou, až se jí vlasy krásně vlnily jako hladina rybníka, kde jsme plavili své svěřence.

Chovala se však odměřeně, chvílemi jako by se nás bála, otěkala svýma smutnýma očima z jednoho na druhého. Snad ani neuměla mluvit. Na pokusy našich největších odborníků "přes seznamování" nereagovala.

Nevím, jestli jste někdy viděli koně, jak si hrají. Chodil jsem je pozorovat každý večer k ohradě. Koně jsou v mnoha věcech podobní člověku. Hrají si na honěnou, mazlí se. Hřebci hladí hlavami klisny po krku, po bocích. Ony stojí, sem tam hodí hlavou, předstíraným nezájmem povzbuzují hřebce ke stálému projevu pozorností. Potom se rozeběhnou, až jim pod kopyty svítí jiskry...

Jenže tentokrát stály kobylinky v kruhu a spokojeně pohazovaly ocasy. Uprostřed stála naše smutná neznámá. Oči jí zářily štěstím, jeden z našich nejdívočejších hřebců se jí něžně dotýkal hlavou. Zhruba po čtrnácti dnech jsem časně ráno šel zkontrolovat psychografy. Stála opřená o jeden z boxů a hrud se jí zdvíhala v pravidelném rytmu. Spala.

Jindy jsme plavili naše zvířata v rybníku stanice. Držela se vzpřímeně, aristokraticky, takže vynikla její krásná postava. Pokusil jsem se dostat svou Izabelu k jejímu grošákovi. Na první pohled mne zarazily četné zhojené jizvy, které kontrastovaly s barvou její pleti.

"Aby ti nevypadly oči, pod vředu bys je špatně hledal," varoval mne můj kolega. Podíval jsem se na něj. Byl

na tom stejně. Oba bychom jistě své oči nenašli. Možná by to stálo za to.

Později jsem se pohyboval jako ve snách. Do všeho jsem vrážel, své kamarády nepoznával. Zkrátka jsem byl zamilován. Přidělili mne totiž s ní ve dvojici ke kontrole psychografu koní. Zpočátku se chovala plaše, ale postupně si zvykla. Už jsem jí nevadil a možná, že se na mne několikrát usmála.

Jednou jsem ji potkal na břehu rybníka. S výrazem požitkáře nastavovala svůj obličej větru. Přiblížil jsem se k ní, vzal jsem ji za ruce. Vytrhla se mi. V očích jí proběhla jiskra veselosti a jen vlnící se tráva prozrazovala, kudy běží. Ušklíbl jsem se. Je jako ty její kobyly!

Od té doby na mne hleděla opět těma smutnýma očima, jenomže pohrdavě. Když jsem se jí dotkl, neutekla, ale odvrátila se. Potom jsem ji vídal pouze s jejím oblíbeným grošákem na toulkách v okolí stanice.

Později jsme se všichni kluci, jako pokaždé, loučili s praxí. K slavnostnímu táboráku nepřišla. Všichni viděli, že se něco stalo. Někteří mi to přáli, jiní mne litovali, většině to bylo fuk.

Ke konci semestru, před další praxí, jsem si opět vzpomněl na svou smutnou klisničku. Dokonce jsem si podle několika příruček připravil plán, jak zlomit její konskou povahu. Dočkal jsem se ale zklamání. Čekal jsem na ni. Nepřišla. Nikdy.

Teprve dnes se možná dozvím pravdu. Chvějícíma se rukama odpojuji čidla snímacího zařízení, vyjímám kazetu. Se zvláštním pocitem jsem ji vložil do hyposémantu.

Příběh byl fantasticky prostý. Dívka byla těžce nemocná. Umírala. Proč, to kům nevěděl. Z dalších úryvků paměti jsem pochopil, že jí byly voperovány organismy hříbete. Grošák ji považoval za zvláštní klisnu. Dokonce ji přijal za svou. Věděl o tom profesor Rychta? Proč byly mrtvé transplantovány orgány klisny? Jak se podařilo vyrovnat inteligenci koně s inteligencí člověka? Bohužel, profesor mi již tyto otázky nezpoví.

Začalo mně jí být líto. Musela se fantasticky přemáhat, aby nikdo nepoznal, že je bližší zvířatům. Vzpomněl jsem si na chvílky, které jsem s ní prožil. Vždycky uměla najít tu nejkratší cestu domů. Byla člověk a zvíře, nebyla ani klisna ani dívka. Vzpomněl jsem si na její polibky. Dokážou se koně líbat? Kdo vlastně byla neznámá se smutnýma očima?

A tak se rozjíždí mé soukromé pátrání. Po chovných stanicích, všude kde se pracuje s koni. Tisíce dopisů, telegramů, telefonátů. Jednou ji musím najít!

O cenu Karla Čapka 85 - 15. místo

Jaroslav Bláhovec

EXPERIMENT

Do gearu vstoupil ošetřovatel:

"Pane, je čas, abych vás dovedl k veliteli."

"Hned jdu," přikývl jsem a vypnul záznamový přístroj.

"Píšete dopis příbuzným?" zajímal se ošetřovatel,

"myslíte, že vás ještě budou znát?"

Neodpověděl jsem.

"Promínte," omluvil se ošetřovatel, "když vás sem nedávno umístili, doprovázelo vaši osobu hodně neuvěřitelných historek. Jmenují se Konor Lin Tea. Můžete mi říkat Konore."

S vděčností jsem přijal jeho nabídku:

"Raš Lin Mlean. Jste první, kdo na mne od zatčení promluvil."

"Vy jste rovněž z období Lin?"

"Ano."

"Z jaké větve pocházíte?"

"Z větve Sintra."

"To je starý a zasloužilý rod," řekl s obdivem Konor Lin Tea a pak dodal: "Musíme jít, Rale."

Konor vyšel z gearu první a počkal na mne. V kruhové chodbě s průhlednými stěnami se vznášel dopravní prostředek. Z obklopující černé prázdnoty kosmického prostoru na nás blikaly slabě viditelné body vzdálených hvězd. Nasedli jsme do vznášedla, které se dalo do pohybu.

"Konore, v které části vesmíru jsme?"

"Vám to neřekli?"

"Ne."

"Vidíte ten mrazivý vesmír okolo nás? Hvězdy nejsou téměř vidět. Jsme v nejzapadlejším koutě. Pane, uvěznili vás na nejhorší pevnosti v celém vesmíru."

"Jak se jmenuje tato pevnost?"

"Galeje."

Vzpomněl jsem si. Chmurně proslulé Galeje jsou umístěny v prostoru nultého rovníkového pásu protínající třístý poledník souřadnicové sítě vesmíru. Galeje jsou nejstarší pevnosti, která přežila už několik Třesků.

"V okolí je několik černých děr se slepými průchody," pokračoval Konor. "Byly úmyslně stvořeny tak, aby sem vedla jediná trasa."

Vznášedlo proplouvalo labyrintem chodeb. Po chvíli jsem spatřil centrální objekt Galeje, ke kterému jsme směřovali.

"Pane Mleane, měl byste před svým prvním výsledkem vědět, že celý vesmír, všichni Rotoní, znají vaše provinění."

"To předpokládám."

"Jenže předběžná celovesmírná diskuze vás odsuzuje k věčnému zatracení."

Minulé generace Sintrů mnohokrát žádaly o zrušení tohoto krutého trestu a vysvobození Rotonů, kteří v něm trpí.

"Co si myslíte vy, Konore? Jsem hoden Věčného zatracení? Jsem hoden věčného putování vesmírem v Časogoaru a věčně být udržován při životě a trpět při každém zániku a vzniku vesmíru v elektromagnetických kleštích?"

"Nevím. Neumím si představit muka v Časogoaru," vyhnul se odpovědi Konor.

Vznášedlo se zastavilo na parkovišti dopravních prostředků. Zde na mne čekala posádková služba a odvedla mne do přijímací haly. Konor zůstal ve vznášedle.

Neprůhledné stěny haly, vytvořené z energetického monolitu, svým lomením prozrazovaly architekturu Třesku Cin. Budovatelé museli být géniové, protože v období Cin všechny ostatní velké projekty propadly zkáze smršťujícího se vesmíru. Tehdy ještě Rotoní nebyli na tak vysoké technické úrovni, aby mohli před zánikem vesmíru zachránit každého jednotlivce a všechny společenské hodnoty.

Vchod do kanceláře velitele pevnosti se otevřel. Stál v něm strážný:

"Pojďte dál. Mikin Min Tric vás očekává."

Vešel jsem. V prostorné místnosti za pracovním stolem seděl velitel pevnosti. Zběžně si mne prohlédl:

"Pojďte blíž."

Měl nepřírozeně tmavou pleť.

"Ral Lin Mlean," četl velitel z přístroje, "větev Sintra. Narozen v Třesku Lin, ve třicáté osmé setrině v kvasaru L-38/K 825-0198. Souhlasí?"

"Souhlasí."

"Váš otec Panam Hin Mlean z větve Sintrů je ředitelem gravikomunikačního oddělení Centrální oblasti. Je nositelem řady vládních vyznamenání. Matka Liona Hin Kramen z větve Horonů pracuje ve výzkumném ústavu mikromolekulární techniky ve funkci odborné referentky. Souhlasí?"

"Souhlasí."

"Po dobu tří Třesků jste pracoval jako zvláštní pracovník vládního ústavu pro sledování vývoje vesmíru. V současném Třesku Cin jste byl navržen do Sboru pozorovatelů. Pro začátek vám svěřili malou a bezvýznamnou galaxii s katalogovým označením RTN-721. Souhlasí?"

"Souhlasí."

"Po dobu desíti setrin jste měl prokázat, že místo kontrolora si právem zasloužíte. Avšak místo toho, abyste se řídil příslušnými předpisy, jste je porušoval a prováděl vlastní experiment. Kontrolní systém, který vám byl svěřen, dostal váš vlastní program. Program umožnil nahodile vzniklému životu se uchytit a mohutně se rozvíjet. Tento život, neschopný očistit se od hniloby organických produktů, pronikl do kosmického prostoru. Uvědomujete si, jaké nebezpečí to pro nás může znamenat?"

"Pro mocné společenství Rotonů nemůže nahodile vzniklý život omezený časem a prostorem být nebezpečným," namítl jsem.

"Pane Mleane. V brzké době přiletí zvláštní komiso

ustavená vládou, která se má zabývat vaším vážným porušením předpisů kategorie A Vesmírného pořádku. Musím vám položit několik otázek. První: Jak nazýváte tvory, kteří jsou na nejvyšším stupni technického vývoje?"

"Podle jejich vlastního názvu, Pozemšťané."

"Galaxii, kterou Pozemšťané ovládají, říkáte Mléčná dráha. To je rovněž jejich název?"

"Ano."

"Jak nazývají mateřskou planetu?"

"Země."

"A hvězdu?"

"Slunce."

"Jaká je poloha Slunce v Galaxii?"

"Leží blízko základní roviny její symetrie asi 33 tisíc světelných jednotek od jádra."

"Proč jste se neřídil předpisy a hned v zárodku nezničil vznikající živou hmotu?"

"Rekl jsem si, že na ničení mám času dost."

"To je vážné porušení předpisů kategorie A. Proč jste nezničil život později?"

"Nevím. Snad to byl soucit. Později jsem začal být vznikajícímu rozumu příznivě nakloněn."

"Co jste provedl s kontrolním systémem? Přece nemohl vaše provinění tolerovat?"

"Neutralizoval jsem ho. Později jsem vypracoval nový program."

"Jak jste to dokázal?"

"Mám dostatečné znalosti. Pracoval jsem přece ve vládním ústavu pro sledování vývoje vesmíru."

"V sedmé setrině vašeho působení zaregistrovaly detektory v blízkých galaxiích anomálii. V RTN-721 vzplála nová hvězda a náhle zhasla. Jasný důkaz o umělém původu hvězdy. V tom okamžiku jste prohrál."

Mlčel jsem.

"Bohužel vám to došlo. Když přiletěly k Mléčné dráze Hlídky, včas jste opustil kontrolní systém a bez odporu jste se vzdal. Jenže z kontrolního systému jste stačil vytvořit uzavřený obranný systém. Veškeré snahy Hlídek proniknout do galaxie skončily krachem. Několik Rotonů přišlo o život. Jejich smrt jste zavinil vy! Po dobu Třesků Min a Nin žádný Roton nepřišel o život nepřírozenou cestou. Rotonské společenství je na tento fakt oprávněně hrdé. Vy však zřejmě pohrdáte společenským vědomím Rotonů. Pohrdáte rotonskou všemocnou civilizací! Civilizací, která v budoucnu bude sama tvořit vesmíry!"

"Nesmíme zapomenout, že sami pocházíme z jednoho Třesku," namítl jsem, "co když se vesmíru znelíbíme? Potom celou hrdou rotonskou civilizaci stáhne zpět do svého zániku a vytvoří jiné, lepší Rotony. Naše předpisy nám nebudou nic platné."

"Rouháte se Radě Nejvyššího poznání, pane! Vy, který vyšel z rodu Sintrů, jednoho z nejváženějších rodů v dějinách Rotonů. Jste skvrnou Sintrů a civilizace!"

"Zadržte!" zvolal jsem. "Jsem sice v Galeji, ale mohu vás obvinít z urážky Sintrů! Sintrové vládou dost velkou mocí, aby podobné projevy dovedli zchladit!"

"Vás se Sintrové zřeknou!"

Stiskl tlačítko a ve vchodu se objevil strážný.

"Odveďte ho!"

Nevím, jak dlouho jsem byl v goaru. Snížil jsem tonus svého organismu a vědomí přivedl do stavu apatie. Ošetřovatel Konor měl o mne starost. Často mne vodil na lékařské kontroly. Oblíbil jsem si ho. Nechtěl jsem však plně vnímat realitu, ve které jsem se nacházel.

Občas jsem nechal pracovat svoje podvědomí. Kladl jsem mu otázky a očekával odpovědi. Zajímala mne budoucnost Pozemšťanů. V mysli se promítaly obrazy z dějin pozemských národů. Od prastarých civilizací přes Atlantidu, Suméry, Římskou říši, Britské impérium, vstup člověka do vesmíru, spojení národů až po navázání kontaktu s dalšími civilizacemi v Mléčné dráze a vytvoření Velikého okruhu. Mozaika lidských vlastností se rozkládala a zase spojovala. Tolik záporných a kladných emocí snad nemají ani Rotoni.

Se Zemí je spjato sedm setrin mého života. Krátký časový úsek, ale nesmírně důležitý. Pro Pozemšťany je to dlouhá doba, téměř sedm miliard let. Brzy poznají tajemství hmoty a pak je Rotoni budou muset brát jako rovnocenné partnery. Technické vyspělosti Pozemšťanů dosahuje v Mléčné dráze málo civilizací. Vytvořený informační systém Veliký okruh však pomáhá vstupujícím civilizacím, které dosáhly určité hranice energetického potenciálu, bouřlivě se rozvíjet.

Vchod goaru se otevřel. Na prahu stál Konor:

"Rale, pojdte na ošetřovnu. Lékař vás musí vyšetřit. Vládní komise přiletěla."

Zachvěl jsem se. Vyšel jsem na chodbu a nasedl do vznášedla. Tušil jsem, co mne čeká. Lékař mne dostane do hypnotického stavu a já pak odpovím na každou otázku. Kdysi jsem zaslechl, že jednomu Rotonu se podařilo v hypnóze lhát, jenže později ho museli umístit v sanatoriu pro duševně choré.

Lékař mne uvítal nezvykle srdečně. Posadil mne a ukázal na jednoduchý holografický obrázek. Sotva jsem na něj pohlédl, zatočila se mi hlava.

Nevím, co se dělo. Nepamatuji si, jak jsem se dostal před komisi a jakými jmény se představila. Víím, že v komisi bylo pět Rotonů. Všichni na sobě měli vysoké hodnostářské pláště. Seděli za kruhovým stolem na vyvýšeném stupni. Za nimi se míhaly světelné efekty. Připadal jsem si jako malý pozemský člověk před Božím soudem. Slyšel jsem tichou rozmluvu bělostných andělů. Pak zazněl silný hlas:

"Rale Lin Mleane! Jste obviněn z porušení předpisů kategorie A Vesmírného pořádku, podléhající Trestnému zákonu Nejvyššího soudu. Porušil jste předpis A3/625: Pozorovatel nesmí provádět na kontrolním systému, jemu podléhající, žádné opravy a změny. Předpis A5/12: Pozorovatel při zjištění vznikajícího života a potvrzení této skutečnosti kontrolním systémem okamžitě posílá hlášení představenému. Předpis A26/31: Pozorovatel zajistí možnost včasného zásahu do vývoje vznikajícího života, případně zajistí podmínky pro likvidaci vznikajícího života."

Předpis A31/89: Pozorovatel nesmí svojí činností ohrozit zdraví nebž životy Rotonů. Je povinen eliminovat, případně označit místa, kde hrozí nebezpečí ohrožení zdraví nebo životů Rotonů. Předpis A88/187: Pozorovatel, který poruší jakýkoliv výše uvedený předpis nebo více předpisů, se vystavuje stíhání Trestním zákonem Nejvyššího soudu s možností udělení trestu Věčného zatracení. Rale Lin Mleane! Položím vám několik otázek: Když jste byl pověřen funkcí pozorovatele RTN-721, věděl jste, že vědomě porušíte předpisy?"

"Nevěděl. Všechny předpisy jsem chtěl svědomitě plnit."

"Když jste zaregistroval první projevy života, na co jste myslel?"

"Uvědomil jsem si, že je to zázrak, když z neživé hmoty začnou vznikat živé organismy."

"Nechtěl jste cílevědomě vytvořit organizovanou živou hmotu? Nebyl ve vás nějaký impuls z minulosti? Nepřišel jste někdy v minulých Třescích do styku s otázkou biologické hmoty?"

"Ano. V Třesku Nin jsem pracoval ve vládním ústavu pro sledování vývoje vesmíru, kde jsem teoreticky řešil otázku možného biologického života. Spolupracoval se mnou Bilin Kin Tyrnak."

"Došli jste k nějakému konkrétnímu závěru?"

"Vznik biologického života je v podstatě možný. Vyžaduje však splnění mnoha podmínek. Vezmeme-li v úvahu, že vesmír tvoří z devadesáti pěti procent plazma, zbývá nám pět procent, z kterých pouhý zlomek jednoho procenta může potřebné podmínky zajistit."

"Uvažovali jste o praktickém vytvoření svého teoretického modelu?"

"I kdybychom uvažovali, předpisy by nám v tom zabránily."

"Připouštíte možnost, že tato skutečnost mohla ovlivnit vaše jednání v RTN-721?"

"Ano."

"Je nějaká podobnost mezi Pozemšťany a námi?"

"Postava je téměř stejná. Mají hlavu, trup, horní a dolní končetiny. Jenže jsou třikrát menší. Jejich trávicí trakt je rozvinutější, protože jsou mnohem více než my, závislí na příjmu potravin. Na rozdíl od naší energetické stravy je jejich potrava produktem ekologického systému, z kterého sami pocházejí. Podobná je psychika a schopnost duševně pracovat. Pozemšťané jsou vysoce přizpůsobiví, lépe řečeno, rychle předělávají okolí svým požadavkům. Jejich smysl pro aktivní činnost je mnohem vyšší než náš."

"Mají Pozemšťané ve své galaxii stálé kosmické základny, ať už na planetách nebo ve volném prostoru?"

"Mají."

"Navázali kontakt s dalšími civilizacemi Mléčné dráhy?"

"Existuje informační systém zvaný Veliký okruh, sdružující cí civilizace s určitým technickým a energetickým potenciálem."

"Udržují Pozemšťané ozbrojené síly?"

"V nezbytné míře."

"Co znamená v nezbytné míře?"

"V případech konfliktů, nezvládnutelných stávajícími ozbrojenými silami, povolávají zálohy. To se však stává zřídka. Většinou jde o srážky, které vyprovokují civilizace na

nižším stupni vývoje."

"Jak lze odstranit obranný systém, který jste vytvořil?"

"Jedná se o nový systém s programem TLV. Pokud vím, sami jeho tvůrci na tuto otázku nemohou odpovědět."

"Chcete uvést něco na svoji obhajobu?"

"Domnívám se, že bychom měli připustit možnost nezasahování do vývoje vesmíru. Možná, že ve vesmíru mají vzniknout i jiné formy života než je naše. Jestliže budeme bránit tomuto směru, myslet si, že jedině my máme právo na existenci, protože vládneme obrovskými silami, pak nás jednou může vesmír zahubit a vytvořit jiné Rotony. Takové, kteří pochopí skutečný smysl existence hmoty."

"Mluvíte, jako byste chtěl říci, že samotný vesmír je živý organismus."

"Možná, že tomu skutečně tak je."

Vyšetřování bylo vysilující. Po jeho skončení se mne ujal lékař. Když jsem odcházel z ošetrovny, musel mne Konor podpírat.

Nastalo období nejistoty a čekání. Jaký ortel nade mnou vyřkne Nejvyšší soud? Konor mi nikdy neřekl, co si myslí, ale určitě se nyní domníval, že Věčné zatracení mne nemine.

Po výsledku mi bylo často špatně. Cítil jsem sklíčenost mezi stěnami goaru. Pro rozptýlení jsem jeden čas počítal Konorovy návštěvy. Brzy mne to omrzelo.

Byl jsem zesláblý. Nedokázal jsem svoji mysl přivést do stavu apatie. Doktor musel nějakým způsobem ovlivnit můj neuro magnetický systém.

Nekonečné čekání mne ubíjelo.

Určitě mne tu nechají zemřít. Možná to bude lepší než Věčné zatracení. Dovolí mi alespoň spatřit tváře nejbližších příbuzných?

Stále častěji jsem uléhal na lůžko. Můj organismus pravidelně zaplavovala vlna slabosti. Ztrácel jsem kontrolu nad svým tělem i nad svou myslí. Konkrétní obrazy vzpomínek se proplétaly s fantastickými výjevy bujně představitivosti.

Onemocněl jsem Goarovou nemocí.

Později jsem se dozvěděl, že Goarova nemoc vzniká ve všech pevnostech stavěných v obdobích Cin a Din. Onemocnění zavinuje složení energetických bloků goaru. V místech styků vznikají nepatrné výboje na hladině souhlasné s energetickými vlnami Rotonů. V minulosti několik jedinců skončilo v lékařském ústavu pro duševně choré. Konor se postaral o můj přesun na ošetrovnu, kterou jsem už nepustil.

Záhy se můj zdravotní stav začal lepšit.

Zde jsem se taky dozvěděl rozsudek Nejvyššího soudu a celovesmírné diskuze. Ortel zněl: ...odsuzuje se k doživotnímu vyhnanství za hranicemi vesmíru.

Nastal čas, kdy rozsudek Nejvyššího soudu nabyl právní moci. Konor mne doprovázel na cestě ke kosmodromu, na jehož ploše se do výše vypínala štíhlá linie hvězdoletu. Doprovázela nás hlídka posádkové služby.

"Konore," ukázal jsem na hvězdolet, "nevím sice na jakou

kolonii mám být dopraven, ale s tímto podsvětelným prostředkem to může trvat věčnost."

"Přidělili vás na Ztracenou kolonii. Její vstupní stanice je vzdálená pouhé tři setiny světelné jednotky."

"To je něco jiného," přijal jsem vysvětlení a zeptal se:

"Víte něco o Ztracené kolonii?"

"Vím a nevím," odpověděl nejistě Konor, "slyšel jsem, že je tam málo vyhnanců."

"Je tam informační spustava?"

"Nevím, pane."

"Sdělovací prostředky?"

"Taky nevím. Vůbec byste mi nemusel pokládat takové otázky, kdybyste neporušoval předpisy. Proč jste to vůbec dělal? Co vás k tomu nutilo? Mohl jste žít jako každý jiný Roton a mít všeho dostatek. Nechyběla by vám informační soustava ani sdělovací prostředky."

"Na to se těžko odpovídá. Myslím si, že v životě někdy přijdou mimořádně důležité chvíle. Mohou, nebo nemusí, rozhodnout o životní dráze, o životním cíli. Pro mne byl důležitým okamžikem zrod života na Zemi. Mohl jsem tento okamžik přehlédnout a život na Zemi vyhladit. Žil bych pak jako každý Roton, měl bych všeho dostatek, byl bych šťastným a spokojeným otcem rodiny, kterou jsem založil před odchodem na funkci kontrolora. Pochopil jsem však, že celý můj předchozí život mne připravoval na tuto chvíli. Bylo důležité, abych se správně rozhodl."

"Takže nelitujete?"

"Ne."

"Ani když jste za to trestán?"

"Bylo to mé poslání. Co po jeho splnění může přijít, nemohlo pro mne být důležité."

Došli jsme k hvězdoletu. Posádková služba mne předala hvězdné hlídce. Otočil jsem se ke Konorovi:

"Děkuji za všechno, co jste pro mne udělal, Konore."

"Budoucnost ukáže správnost vašeho jednání."

Ošetřovatel se obrátil a doprovázen posádkovou službou odcházel zpět do prostoru pevnosti. Hlídka mi naznačila, abych ji následoval. Vstoupili jsme na plošinu, která nás nesla do výše ke vstupnímu otvoru. Pohled na plochu kosmodromu a na výpravné středisko mne naplnil pocitem, že jedna etapa mého života končí a další začíná.

Plošina vjela do útrob hvězdoletu a zastavila se v přijímacím oddělení, kde jsem musel společně s hlídkou podstoupit několik lékařských procedur. Potom mne hlídka dovedla do spánkové kabiny a uložila mne na lůžko. Moje tělo sledovala čidla lékařských přístrojů. Brzy jsem usnul. Ještě podvědomě jsem pocítil nepatrnou vibraci startující kosmické lodě.

Do mého vědomí pronikala tichá melodie. K ní se po chvíli přidal vjem slabého osvětlení. Probudil mne typický hlas rotonoida:

"Pane, jste vzhůru?"

Posadil jsem se. Ležel jsem na témže lůžku, na které jsem byl uložen ve hvězdoletu.

"Pane, byl jsem vám přidělen na základě předpisu ZK-6

Ztracené kolonie..."

"Dobře, dobře," přerušil jsem ho, "mě teď zajímá, jestli jsem ještě na hvězdoletu nebo už v kolonii."

Začal jsem se oblékat.

"Byl jste se spánkovou kabinou dopraven až na místo určení. Kódové číslo vaší bunky je B-61. Pokud budete chtít mluvit se vstupní stanicí, tak její číslo je K-01. Seznam kódových čísel všech účastníků Ztracené kolonie máte v pracovním vedle komunikačního kanálu."

"Proveď mne po bunce."

Rotonoid zamířil k výstupu z kabiny:

"Následujte mne, pane."

Vyšli jsme z kabiny. Nad námi se klenula noční obloha se známými souhvězdími a hvězdami.

"Počítač vám na klenbu bunky imitoval jižní oblohu planety Tazan," vysvětloval rotonoid.

Kabina byla posazena na volném prostranství před jednopatrovým obydlím osvětleném svitem hvězd. Rotonoid ukázal okolo sebe a řekl:

"Toto bude až do konce vašeho života váš životní prostor. Za obydlím je místo, kde si můžete vybudovat třeba zahradu tazanského typu."

Vešli jsme do domu vybudovaného v klasickém stylu minulé Třesku. Prošli jsme přízemí s prostornou halou a připojenými provozními místnostmi. V suterénu se nacházela energetická zařízení, počítač a přípojky na komunikační síť Ztracené kolonie. Poté jsme zdviží vyjeli do druhého podlaží, kde jsme procházeli volné místnosti.

"Zde si můžete každý pokoj zařídit jak chcete," řekl rotonoid a dodal:

"Jestli nic nepotřebujete, vzdálil bych se. Mám ještě několik povinností."

"Jaké povinnosti?"

"Musím zařídit odvoz kabiny a spojit se s Centrálním počítačem kolonie."

"Dobře. Ještě mi řekni, jak ti mám říkat?"

"Jestli vám to nebude vadit, říkejte mi Tuniku."

"Proč zrovna tak?"

"Před vámi jsem byl přidělen astronautovi, který mi tak říkal. Jeho trest nedávno vypršel. Ubytován byl v této bunce."

"A kde bydlíš ty?"

"Já mám goar u vchodu do buňky."

"Tak běž, Tuniku."

"Děkuji, pane," řekl rotonoid a sešel po schodišti do přízemí.

Chvilí jsem se procházel po chodbě a potom zamířil do pracovny. Zařízení bylo jednoduché. Pracovní stůl s otočnou židlí stál u komunikačního kanálu, vedle kterého ležel kódový seznam účastníků kolonie. Podél dvou stěn se táhly prázdné police a hvězdné mapy. Poslední byla telestěna, jejíž přenosný ovládací panel ležel na desce stolu. Usedl jsem na židli a na komunikačním pultu jsem vytukal spojení s bunkovým počítačem. Ozval se příjemným ženským hlasem, který mu zřejmě vymodeloval můj předchůdce:

"Vítám vás v buňce B-61, pane Mleane. Mám příkaz splnit každé vaše přání, které nebude v rozporu s předpisy ZK."

"Děkuji za uvítání. Pověz mi, jak tě pojmenoval můj předchůdce?"

"Diana."

"Budu ti taky tak říkat. Předně se chci najíst."

"Pokrm máte za chvíli připravený v jídelně v přízemí."

"Dále chci říci, že zavedení jižní oblchy Tazanu je výborný nápad. Chtěl bych ještě tazanskou zahradu, abych si připadal jako doma. Nábytek v místnostech musí být rovněž v tazanském stylu. Potom mi vyjednáš spojení s manželkou."

"Zařídím."

"Dále se chci spojit s rodiči."

"Nemohu splnit. Předpisy to nedovolují."

"Tak to je zatím vše."

Vypnul jsem spojení s Dianou a zamířil jsem do jídelny. Nasytil jsem se a vyšel jsem před dům. Kabina už na prostranství nebyla. Pohlédl jsem na hvězdnou oblohu. Vyhledával jsem známá souhvězdí a vůbec mi nevadilo, že to nejsou skutečné hvězdy. Asi proto, že jsem nebyl doma na Tazanu téměř osm setrin.

Začalo svítat. Obzor zaplavil narůžovělý opar. Hvězdy pobledly a postupně vyhasínaly. Oblcha získávala typický fialový odstín. Nad horizont se z oparu vyhoupla malá oslnivá Seta a svým bílým světlem vytlačila fialové ráno. Hned po Setě se z oparu zvedala rudá koule Pamy, jejíž mírná záře pohltila jasný svit Sety. Oblcha získala opět fialový odstín.

Nastal první den vyhnanství.

Uplynulo několik tazanských dní. Diana splnila vše, co jsem jí uložil. Dům byl vybaven vkusným nábytkem i doplnky a v rozsáhlé zahradě, lépe řečeno ve skalnatém bludišti, nechyběla ani hvězdná fontána.

Pátý den mne Diana zvukovým signálem přivolala. Vyťukal jsem spojení:

"Diano, máš něco pro mne?"

"Ano. Centrální počítač hlásí, že vás volá Janeta, vaše žena. Mohu vás spojit?"

"Samozřejmě!"

Usedl jsem na židli a můj pohled spočinul na obrazovce. Mým tělem proběhla vlna vzrušení. Obrazovka se rozsvítila a já spatřil pravidelnou tvář Janety. Usmála se:

"Zdravím tě, Rale."

Její hlas se chvěl. Přikývl jsem:

"Já tě taky zdravím, Janeto."

"Jsem ráda, že tě vidím. Byla jsem na Galaji, ale vůbec mne k tobě nechtěli pustit. Už jsem se informovala, jestli za tebou mohu přijet. Řekli mi, že je to možné. Zítra se dozvím, s jakými podmínkami bude návštěva spojena."

"Přijed. Nebyli jsme spolu hodně dlouho."

"Přijedu, jak jen to bude možné."

"Odkud voláš?"

"Z Tazanského komunikačního střediska. Domů by mne nespojili."

"A děti?"

"Jsou na exkurzi kulových galaxií v oblasti Černého pásu."

"To je exkurze na setinu setriny," konstatoval jsem, "to už je Janetě a Sanovi přes osm setrin?"

"Ano, jen si vzpomen. Janetě je deset a Sanovi devět setrin."

Zasmál jsem se:

"Vidíš, to bude tím, že jsem je dlouho neviděl"

"Moc ses věnoval Mléčné dráze."

"Co ti mám říct?"

"Vůbec nic. Znáš tě a nic ti nevyčítám."

"Jsi skvělá."

"Ale proklínají tě jiní."

"Kdo?"

"Někteří Rotoni z našeho ústavu."

"Jejich mínění je lepší ignorovat."

"Létají za mnou Hlídky z pravidelných jednotek. Pořád se ptají na tvoje zvyky, pokládají mi stále stejné otázky. To je k zbláznění. Až budu u tebe, tak tam zůstanu."

"Jestli to dovolí."

"Ještě jsi mi neřekl, jak to tam vypadá."

"Dá se tu žít celkem obstojně. Mám tady rotenoida a solidní počítač. Žijí v bunce s uzavřeným koloběhem energetické výměny. Dům je prostorný a za ním je zahrada. Není sem zaveden žádný sdělovací prostředek a nemohu se napojit na informační soustavu. Chci se tě Janeto zeptat, jestli se děje něco okolo Mléčné dráhy?"

"Ty nic nevíš?"

"Nevím."

"Dějí se divné věci. Pravidelné jednotky neustále podnikají pokusy proniknout do galaxie, jenže tvůj obranný systém pracuje skvěle. V samotné Mléčné dráze vyvíjejí Pozemšťané nebyvale zvýšenou aktivitu. Asi něco zpozorovali. Začali praktické zkoušky řízené přeměny hmoty v energii a naopak. Zapálili několik umělých hvězd a několik hvězdných obrů zhasli. Dokonce vyslali menší množství kosmických sond do černých děr. Rotonské detektory je zaznamenaly v odlehlých končinách vesmíru. Byly hned likvidovány."

"Zajímavé. Jsem těmito zprávami potěšen," zajásal jsem.

"Moc se neraduj. Údajně existuje plán anihilace Mléčné dráhy."

"To je jediné, čeho se bojím."

"V zájmu plnění předpisů kategorie A Vesmírného pořádku určitě anihilaci dříve či později provedou."

"Tomu se musí zabránit."

"Nedávno k Mléčné dráze povolali odborníky na kosmické kontrolní systémy. Je mezi nimi Bilin Kin Tyrnak."

"To je špatné."

"Proč?"

"Protože Tyrnak je skutečně odborník a je asi jediný, kdo má naději obranný systém vyřadit z provozu. Mimočodem. Jak se k záležitosti staví Sintrové?"

"Žádný oficiální postoj nezaujali. Všechny ostatní větve tvůj čin odsoudili."

"A co vláda? Instituce a vědecké ústavy? Rada Nejvyššího poznání?"

"Kromě Rady Nejvyššího poznání všechny organizace vydaly opatrná stanoviska, která se dají charakterizovat tak, že si ce nesouhlasí s tvým činem, ale zároveň ho neodsuzují. Stejně tak se zachovala vláda. Rada Nejvyššího poznání pouze oznámila, že se bude případem pečlivě zabývat. Chce vyvodit správné závěry a tak dospět k řešení, které doporučí vládě."

"Snad nebude pozdě."

"K provedení anihilace je zapotřebí souhlas vlády a současně i Rady Nejvyššího poznání."

"To je dobře."

"Zkrátka, milý Rale, celou společnost jsi pořádně rozdmýchal. Jsem na tebe hrdá. Provedl jsi něco, co by si nikdo jiný nedovolil. Vybočil jsi z ustáleného směru myšlení."

Odmělčela se.

Sledoval jsem ladné tahy Janetiny tváře. Zkrásněla.

"Janeto, přileť co nejdříve. Budu se těšit."

"Já taky."

"Zavolej mi zítra."

"Zavolám."

Janeta mi druhý den nezavolala. Dostal jsem od ní spěšnou zprávu, že je na cestě ke Ztracené kolonii.

Další den jsem Janetu přivítal.

Uběhlo půldruhého tazanského roku. Janeta obdivuhodně snášela odloučení od společnosti a jasně mi dávala najevo, že její místo je vedle mne. Trochu ji trápila otázka dětí. Ty tady s námi žít nemohly, protože byly ve věku společenské výchovy. Janeta však věřila, že časem se i tato otázka vyřeší.

Našimi bezprostředními společníky se staly Tunik a Diana. Přes Dianu jsme se mohli spojit i s Centrálním počítačem. Pomocí kódového seznamu účastníků jsme se seznámili s dalšími vyhnanci Ztracené kolonie. Víkali jsme se na telestěně a vyprávěli si osudy, vyměňovali zkušenosti, případně hráli společenské hry. Dohromady nás bylo přes sedmdesát.

Nejvíce jsme se sblížili s bývalým politickým činitelem diplomatického sboru Rady Nejvyššího poznání Henkem Jin Zolem. Provinil se záměrným dezinformováním vládnoucích kruhů o průběhu výzkumu biologického života, prováděného Radou Nejvyššího poznání a zavinil tak smrt několika Rotonů. Stalo se to v posledním stadiu Třesku Kin. Byl odsouzen k doživotnímu vyhnanství za hranicemi vesmíru. Henke Jin Zol tvrdil, že chtěl zabránit předčasnému ukončení pokusu. Chtěl se přesvědčit, jestli biologický život může vytvořit rozum. Bohužel tak daleko nedospěl. Několik vědců při neopatrném zacházení s dravými formami života jim padlo za obět. Když se ode mne dozvěděl o existenci biologických civilizací v RTN-721, byl nadšením bez sebe a já musel neustále vyprávět a vysvětlovat.

Hodně času jsem věnoval sepisování svých znalostí o Mléčné dráze a hlavně o rozmanitém životě, který tam kypí. Takto ubíhal den za dnem.

Potom přišel nečekaný zvrat událostí.

Diana mne volala. Navázal jsem spojení a Diana spustila.

"Pane Mleane, Centrální počítač hlásí návštěvu vysokých

vládních hodnostářů, kteří jdou za vámi. Za chvíli tu budou. Připravuji pohoštění na terase vedoucí do zahrady."

"To myslíš vážně?"

"Ano. Připravte se k jejich uvítání."

Rozeběhl jsem se za Janetou a stručně ji informoval o situaci. Vylekala se, ale vzápětí se uklidnila a zmizela ve svém pokoji.

Když se brána buňky otevřela a vlétlo vládní plavidlo, stáli jsme s Janetou a s Tunikem před domem. Vchod plavidla se otevřel. Vystoupili tři Rotoní oblečení v hodnostářských pláštích. Krátký uvítací obřad proběhl důstojně. Vzácnou návštěvu jsme pak dovedli na terasu, odkud je krásný výhled na tazanskou zahradu a posadili se kolem prostřeného stolu.

Tunik odešel do svého goaru. Janeta, sedící po mé pravici, pobízela hosty k občerstvení. Zástupce vrchního velení pravidelných jednotek Nopez Jin Sorel taktně odmítl. Po jeho pravé straně seděl mluvčí vlády Dunar Jin Kal. Nalevo se do občerstvení pustil Pent Kin Vort, vládní zástupce Rady Nejvyššího poznání.

Pánové občas pohlédli směrem do zahrady a pochvalně se vyjadřovali o lesknoucí se hladině oranžového tazanu, z kterého vystupovaly shluky průhledných plynových bublin. Sorel obdivoval hvězdnou fontánu, neslyšně vypouštějící ohnoustroje prskajících kuliček. Pent Kin Vort vyslovil přání projít se po písčových cestkách, na kterých se převalovaly růžové chuchvalce mlhy. Dunar Jin Kal sledoval strmé stěny skalních masívů, lemujiící oranžové jezero.

"Paní Mleanová, vaše zahrada je okouzlující," řekl Dunar Jin Kal a napil se osvěžujícího nápoje. Potom pokračoval:

"Pěkný nápad, vybudovat si tady kousek domova."

"To byla Ralova myšlenka," vysvětlovala Janeta.

"Nemohu se pohledem nasýtit. Obě hvězdy vytvářejí na štěních skalisek fantastické světelné obrazy."

"Jak krásná a čistá je neživá hmota," vyznal se Nopez Jin Sorel.

"Pane Mleane," oslovil mne Pent Kin Vort, "vy s tímto názorem zřejmě nebudete souhlasit?"

"Souhlasím, jen bych ho doplnil."

"Prosím."

"Poznal jsem projevy biologického života. Jsou také velmi pěkné."

"Ano, znáte biologický život. Jste jediný Roton, který se v něm vyzná. Proto jsme tady."

"Rotonské společenství nyní potřebuje vaše znalosti," ujal se slova Dunar Jin Kal: "Okolo Mléčné dráhy se nashromáždilo tolik problémů, že je nemůžeme v současné době uspokojivě řešit. Potřebujeme vaše služby, pane Mleane."

"Těžko mohu prokazovat nějaké služby, když už nejsem členem společenství."

"Vláda nás zplnomocnila k mimořádným opatřením. Ovšem, abychom je mohli uplatnit, potřebujeme váš předběžný souhlas."

"Souhlas k čemu?"

"Souhlas ke spolupráci. Vláda vám nabízí zrevidování rozsudku Nejvyššího soudu a odškodné."

Janeta na mne významně pohlédla.

"Předběžný souhlas vám dát můžu," řekl jsem.

"Výborně," zajásal Dunar Jin Kal a pokračoval:

"Seznámím vás tedy se situací. Když vás dopravili sem, začaly pravidelné jednotky se systematickou likvidací vašeho obranného systému. Jenže, když se zdálo, že konečně do RTN-721 naše jednotky proniknou, obranný systém znovu oživil. To se stalo několikrát. Pochopitelně, že výbuchy a záblesky okolo galaxie neunikly pozornosti našich institucí, které začaly proti podobným praktikám protestovat. Došlo to tak daleko, že jeden čas jsme museli jednotky stáhnout. Tehdy se na nejvyšší úrovni jednalo o tom, jestli nemáme jednoduše provést anihilaci. Zástupci všech organizací a institucí včetně vlády souhlasili. Jenže zástupce Rady Nejvyššího poznání rozhodnutí vetoval. To se čekalo nejméně. Faktem je, že Rada Nejvyššího poznání svůj postup logicky odůvodnila a dokonce předložila důkazy o špatných důsledcích takového jednání a ještě to filozoficky podpořila. Rozhodlo se tedy, že na likvidaci obranného systému sezveme odborníky. Byl mezi nimi váš bývalý spolupracovník Bilin Kin Tyrnak. Co nedokázaly jednotky, zvládl Tyrnak. Obranný systém přestal fungovat. Když jsme byli seznámeni s principem obrany, nestačili jsme se divit. Jednoduché a geniální zároveň. Jste kapacita, pane Mleane. Pravidelné jednotky konečně mohly do galaxie. Jenže v prvním pásmu se setkaly s ozbrojeným odporem. Proč? Všechny odpovědi jsou pouze dohady. Začala faktická válka. Měli jsme dílčí úspěchy, ale co nám byly platné, když vydobyté pozice jsme později ztráceli. V rotonských dějinách nic podobného nepamatujeme. Byli jsme bezmocní. Znovu se prosadilo projednávání otázky anihilace prostoru RTN-721. Před samotným hlasováním probíhal rozsáhlý zákulisní boj. Jisté síly se snažili anihilaci zajistit dopředu, aby se tak problém odstranil co nejdříve. RTN-721 totiž začala pro společenství představovat zhoubný nádor. Výsledek hlasování však Rada Nejvyššího poznání znovu vetovala. Proto vláda uspořádala celovesmírnou diskusi, jednající o uskutečnění nové invaze do RTN-721. Diskuse probíhala velmi dlouho. Její výsledek doslova šokoval. Společenství si nepřeje žádnou invazi, ani ignorování života v galaxii, nýbrž navázání kontaktu s Pozemšťany."

"To je překvapující!" zvolal jsem.

Vyprávění mne nesmírně napnulo.

"Překvapilo to také vládu. Vždyť takový obrat v myšlení Rotonů se nemohl očekávat, vezmeme-li v úvahu minulou diskusi, kdy se jednalo o vyměření vašeho trestu. Vláda se octla ve slepé uličce. Co dělat? Pohotově zareagovala Rada Nejvyššího poznání. Navrhla vládě, aby prominula Ralu Lin Mleanovi trest a povolala ho zpět do svých služeb s tím, že jeho prvním úkolem bude splnit přání většiny Rotonů. Návrh odůvodnila tím, že Mlean nejlépe zná civilizace v Mléčné dráze, stal se vlastně jediným odborníkem, zabývajícím se biologickým životem a proto může najít nejsnadnější cestu k Pozemšťanům. Jako vyslanci vlády, pane Mleane, vám s plnou odpovědností navrhuje: Vraťte se do našich služeb."

Nemohl jsem uvěřit.

"Pane Mleane, čekáme na vaši odpověď."

"Vrátím se..."

Janeta vykřikla radostí. Vyslanci si viditelně oddechli.

Slova se znovu ujal Dunar Jin Kai:

"Rotonská společnost vám bude vděčná. Dovolte mi, abych vás požádal o rychlou přípravu k odletu. Máme příkaz vás odtud vzít s sebou. Dále potřebuji mluvit s Centrálním počítačem a vyřídit potřebné formality."

"Samozřejmě," přikývla Janeta, "spojení navážete přes buňkový počítač v pracovně. Pojďte, já vás doprovodím."

Rozloučili jsme se s obyvateli Ztracené kolonie, s Dianou a s Tunikem. Potom jsme nastoupili do vládního plavidla, které nás dopravilo na kosmodrom vstupní stanice a vplulo do útrob časoprostorového plavidla Boton. Janetu a mne uvedli do obytné části. Nic tady nepřipomínalo, že se nacházíme na palubě kosmického korábu. Zařízení několika místností vytvářelo luxusní obydlí. Zůstali jsme v pracovně u komunikačního kanálu. Rozsvítili jsme obrazovky. Viděli jsme osvětlenou plochu kosmodromu, na které se pohybovala různá vozidla. Zdánlivý chaos zvěstoval přípravu startu kosmického korábu. Dovedl jsem si představit, jakou událostí zde na hranici vesmíru musí být přistání a odlet časoprostorového plavidla. Boton patřil mezi nejprogresivnější typy nové vlny kosmických lodí.

Časový ukazatel signalizoval blížící se start. Obrazovky se zamlžily a ukázaly cíl letu: Tazan. Vzpomněl jsem si na domluvu s vyslanci. Doma strávím několik dní a hned potom se ujmou svěřeného úkolu. Vyšlou pro mne loď, která mne dopraví na galaktickou kontrolní stanici RTN-721.

Netrvalo dlouho a kosmický koráb vyletěl ze spleti časoprostorových polí do oblasti planetární soustavy dvojhvězdy Seta-Pama. Obrazovky se rozjasnily a my spatřili přibližující se planetu Tazan. Koráb naletěl na orbitální dráhu a čekal, až stacionární kosmodrom povolí přistání.

Nemohl jsem se vynadívat na oranžovou planetu, kterou jsem osm setrin neviděl. Janeta tušila, co se ve mně při pohledu na Tazan děje a nerušila mne.

Boton zahájil sestup.

Pobyt na Tazanu uběhl rychle. Z nových dojmů a zážitků jsem se ještě nevzpamatoval a na startovací ploše blízko domu přistál člun korábu Boton. Rozloučil jsem se s Janetou a dětmi a vstoupil na palubu člunu. Uvítal mne velitel tříčlenné posádky Kosan Nin Sad, který byl současně zástupcem kapitána posádky Botonu, Jasana Min Trice.

Po příletu na Boton jsem se setkal s Dunarem Jin Kalem, který mi předal osobní dokumenty a pověřovací listiny pracovníka vlády se zvláštními pravomocemi. Loď i s posádkou od této chvíle spadala pod moje velení. Potom mi Dunar Jin Kai popřál jménem vlády mnoho úspěchů a opustil palubu Botonu.

Cesta na stálou základnu u RTN-721 proběhla v klidu. Když Boton usedl na plochu kosmodromu, čekalo mne slavnostní uvítání. Po jeho odbytí jsem musel vyřídit několik formalit u velitelského štábu, aby moje pravomoc nabyly konkrétních po-

dob. Poté jsem se vrátil na palubu Botonu a v tichu své pracovní přemýšlel o svém úkolu.

Druhý den tazanského času jsem svolal poradu velitelckých štábů pravidelných jednotek oblasti RTN-721. Porada se konala na kosmické základně. Velitel štábu Das Kin Zet mne seznámil se situací: Hlídkující vojenské lodě Pozemšťanů a jejich spojenců zaujaly postavení na okrajích galaxie ve skrytu hvězdných a planetárních systémů. Jedná se o pásmo deseti světelných jednotek. Současně hlídají výstupy z časoprostorových polí v celé galaxii. Několikrát se pravidelným jednotkám podařilo proniknout do hlubin RTN-721 a vybudovat si pozice. V takových případech Pozemšťané použili elektromagnetických polí. Jak známo, existence Rotonů je založená na principu elektromagnetických svazků. U Rotonů, kteří se dostanou do silného elektromagnetického pole, vznikají poruchy neuromagnetických svazků a za nepředstavitelných bolestí umírají. Ti, kteří mají štěstí, to odnesou následky připomínajícími Goarovu nemoc. Účinná ochrana proti zlobným polím se zatím nenašla. V rotonské historii se pravidelné jednotky nikdy nemusely zabývat vytvářením ochranných systémů vojenské techniky.

Velitel mi předal údaje o pohybech jednotek Rotonů a Pozemšťanů za celou dobu invaze a údaje o ztrátách na technice a na Rotonech. Svěřil se mi, že největším problémem je rozšifrování komunikačních symbolů Pozemšťanů a jejich spojenců. Na rozšifrování pracuje Bilin Kin Tyrnak, který s drobnými úpravami obnovil funkci původního kontrolního systému. Tomuž se podařilo zachycovat zprávy Velikého okruhu a sledovat činnost jednotek Pozemšťanů. Je na poloviční cestě rozšifrovat jeden z mnoha systémů komunikačních symbolů.

Po skončení porady jsem udělil Dasovi Kin Zetovi pokyny týkající se činnosti pravidelných jednotek v okolí Mléčné dráhy a vrátil jsem se na Boton. Vydal jsem příkaz k odletu na kontrolní systém galaxie. Potřeboval jsem mluvit s Bilinem Kin Tyrnakem.

Tyrnak byl na kontrolním systému sám. Jak se vyjádřil, moji návštěvu očekával. Uvedl mne do řídicího střediska. Pohledem jsem pohládl důvěrně známý prostor potopený v pološeru světlicích kontrol a obrazovek. Bilin mezitím připravil osvěžující nápoj a prostřel v osvětleném koutě střediska. Když jsme se posadili, začal mluvit:

"Rale, obávám se, že jsem tě zklamal."

"Nerozumím."

"Jak to mám říci... Zažili jsme spolu hodně, pracovali na společných výzkumech. Společně jsme se radovali i truchlili. Já to všechno vím. Pak se naše cesty rozdělily. Ty jsi odletěl sem na funkci kontrolora a já zůstal v ústavu. Pracoval jsem na dalších úkolech. Uběhlo několik setrin a náhle přišla zpráva, že se nějaký Ral Lin Mlean dopustil těžkého trestného činu. Sdělovací prostředky tvoje provinění nafcukly do ohromné bubliny. Byl jsi nepřitelem společnosti číslo jedna. Čtyřicet procent Rotonů pro tebe žádalo Věčné zatracení. Naštěstí zvířel zdravý rozum a odsoudil tě k vyhnanství. Ohromný kus práce ve tvůj prospěch vykonali Sintrové. Pořád je to ještě mocný rod. On byl také impulsem, který podnítil k životaschopnosti návrh Rady Nejvyššího poznání k tvému osvobození. O tom

jsem ale mluvit nechtěl. Přišli za mnou vládní úředníci, abych zlikvidoval obranný systém. Nikdy jsem nebyl hrdina a tak jsem po dlouhém naléhání souhlasil. Dnes vím, že jsem udělal chybu. Pochopil jsem, jaký motiv vedl tebe pro zachování života v RTN-721. Tentýž motiv mne dnes žene k rozluštění komunikačních systémů Pozemšťanů. Chci najít jazyk společný pro nás a pro Veliký okruh. Jestli můžeš Rale, odpust, že jsem napomáhal invazi..."

Tiché bzučení kontrolních přístrojů mi proniklo do vědomí.

"Biline, nejsem si vědom toho, že by ses vůči mně zachoval tak, aby ses musel omlouvat. Jako pracovníku vládního ústavu bylo tvou povinností vyhovět požadavkům vlády."

Bilin odmítavým gestem nesouhlasil:

"Já mohu za to, že válečný konflikt si vyžádal tolik obětí na obou stranách! Kdyby tvůj obranný systém fungoval dál, bylo by všechno v pořádku! Kdybys věděl, Rale, jak mne pronásleduje svědomí!"

"Biline, tohle jsou v podstatě zbytečné starosti. Důležité je, že biologický život vytvořil rozum, že se rozvíjí, že je schopen se bránit, že vůbec existuje! Tím, že jsme mu dovolili vzniknout, jsme zvítězili sami nad sebou! Dokázali jsme, že máme právo na existenci!"

"Řeči..."

"Víš co, půjdeš se mnou na palubu Botony a budeš mi pomáhat v realizaci plánu navázání kontaktu s Pozemšťany."

"Jak to chceš udělat?"

"Bude to jednoduché. Znáám hlavní jazyky Pozemšťanů a několika dalších civilizací. Poznal jsem jejich mentalitu a zvyky. Potřebuji ovšem nějaký čas pobýt tady, na kontrolním systému."

"Souhlasím se vším, Rale."

Nastalo období čilé pracovní aktivity. S Bilinem jsme pomocí kontrolního systému sledovali zprávy Velikého okruhu, zaznamenávali přesuny vojenské techniky, registrovali změny ve společenských strukturách civilizací, zachycovali informace o rotonském vpádu. Získali jsme takto obrázek o situaci v galaxii v průběhu invaze. Pozemšťané a další civilizace sledovali podivné záblesky a výbuchy na okrajích galaxie. Snažili se získat maximum informací o sledovaném jevu. Usoudili, že se jedná o projevy umělého původu. Pak přišla pohroma. Vpád neznámých objektů, likvidující vše živé. Nepochopitelným způsobem se objekty objevovaly a mizely v celé galaxii. Vpády nepřežilo hodně civilizací, které se ještě neodpoutaly od mateřské planety. Pro Veliký okruh to byla zkouška životaschopnosti a operativnosti. Urychleně mobilizoval všechny rezervy, vytvářel obranné systémy a útočné komplexy. Díky úsilí mnoha vědeckých institucí a ozbrojených složek se eliminovala činnost nepřátelských objektů. Přišlo se na tajemství časoprostorových polí a černých děr. Nikdy se však nepodařilo zajmout jediný objekt. Utajen zůstal důvod invaze a kdo za ní stojí. Když Veliký okruh kontroloval celou galaxii, zajistil ji vytvořením obranného pásma. V galaxii se pohybovala síť lokátorů sledující potenciální výstupy z časoprostorových polí. Připravovala se výroba první série výzkumných časoprostorových sond.

Po skončení získávání nezbytných informací na kontrolním

systemu jsem svolal poradu. V mé pracovně na Botonu se sešli: Můj přítel Bilin Kin Tyrnak, kapitán posádky Jasan Min Tric a jeho zástupce Kosan Nin Sad. Předmětem jednání se stal plán navázání kontaktu s Pozemšťany.

"Pánové, společně s Bilinem vycházíme z toho, co víme a známe. Vytvořili jsme hodně modelových situací, v nichž jsme ověřovali reakce Pozemšťanů v nezvyklých případech. Předem musím upozornit, že předvídat činy Pozemšťanů je velmi nevděčná záležitost a proto musím připustit určitou možnost neúspěchu plánu. Všechna fakta o modelových situacích jsme společně s dalšími informacemi vložili do počítače. Počítač pak navrhl několik alternativ spojení. Je zajímavé, že nejmenší naději na úspěch má přímé vizuální a zvukové napojení na informační síť Velikého okruhu. A není to jenom proto, že komunikační frekvence Pozemšťanů je přibližně třikrát rychlejší."

"Pane Mleane," přerušil mne Jasan Min Tric, "vysvětlete nám rovnou, do čeho nás chcete zatáhnout."

Tón hlasu, kterým promluvil, zazněl špatně skrývaným nesohlasem.

"Pane Trici, vláda mne pověřila úkolem, který je přáním většiny Rotonů. Dosud jsem shromažďoval údaje a připravoval podmínky pro jeho uskutečnění. Plán je vypracovaný a bezpečnost zajištěna. Stačí, abyste s ním souhlasil, a pak ho všichni společně splníme."

"Jak vypadá ten plán?"

"S Bilinem jsme mu dali název "Experiment". Myslíme si, že plně vystihuje povahu plánu. V prostoru Sluneční soustavy, která je kolébkou pozemské civilizace, se nachází planeta Merkur. V těch místech je nejméně hlídáný východ z časoprostorových polí. Ve vhodném okamžiku tam vyhodíme tři pumové radiomajáky, které přistanou na Merkur. Do kosmického prostoru budou vysílat radiové signály, určené k zachycení pozemskými radiolokátory. Mezitím přistaneme na Merkur my a v krátké době vybudujeme podzemní stanici s určitými zvláštnostmi, jako jsou například kresby na stěnách. Pozemšťané vždy v kresbách hledají nějaký smysl nebo sdělení. Potom budeme čekat, až nás objeví. To je celé."

"Velmi riskantní. Na Merkur hodí elektromagnetickou past. Nějaké signály je zajímat nebudou."

"Znám Pozemšťany."

"Já znám pravidla mezihvězdných válek. Říkám vám Mleane, že tento ztřeštěný nápad neuskutečníte."

Pohlédl jsem na Bilina, který po krátkém zamyšlení prohlásil:

"Plán Experiment je mnohokrát ověřený. Je postaven na základě faktů. Má největší šanci na úspěch."

"Jaké je vaše mínění?" zeptal jsem se zástupce kapitána Kosana Nin Sada.

"Prošel jsem několik velkých bitev s Pozemšťany. Jejich válečná strategie svědčí o vysoké úrovni myšlení. Tímto se s námi mohou srovnávat. Proto s plánem souhlasím."

"Až budeme u Slunce, promluvil Tric, provedu jeho anihilaci. Kontakt se nesmí uskutečnit."

"Můžete nám vysvětlit proč?" zeptal se Bilin.

"Nikdo z vás si neumí představit, jakými hroznými mukami jsme procházeli v první linii. Pozemšťané jsou neuvěřitelně krutí a nemilosrdní. Byl jsem kdysi velitelem válečné flotily. Upadli jsme do léčky v prostoru severního galaktického polu. Co nezničili laserovými děly, rozdrtili elektromagnetickými kleštěmi. Dodnes nevím, jak se moje loď z toho dostala. Celá posádka podlehla bolestem. Jenom já a několik Rotonů to odneslo Goarovou nemocí."

Ten nám bude dělat potíže, pomyslel jsem si. Jeho jméno mi navíc bylo odněkud známé. Náhle jsem si vzpomněl a položil mu otázku:

"Poslyšte, Trici, nemáte příbuzného, který slouží v pevnosti Galeje?"

"Ano. Mikin Min Trice je velitelem Galejí."

Otočil jsem se ke komunikačnímu kanálu a spojil se s velitelem štábu Dasem Kin Zetem. Pozdravili jsme se. Jeho tvář vynikala ostrými rysy. Zeptal se, co potřebuji.

"Pane Zete, víte, že mám určité pravomoce."

"Ano."

"Víte jaké?"

"Samozřejmě."

"Tak vám oznamuji, že od této chvíle budete kapitánem posádky Botonu Kosan Nin Sad. Jasana Min Trice tímto funkce zbavuji a posílám zpět na základnu."

"Ale ..."

"Svoje rozhodnutí vždy odůvodním."

"Beru na vědomí. Očekávám člun s Jasanem Min Tricem. Buďte zdrav, Mleane."

"Vy také, Zete."

Vypnul jsem spojení a otočil se k překvapenému Tricovi:

"Mimochodem, ten váš příbuzný na Galeji mi byl odporný."

V Tricovi pěníl vztek. Čekal jsem, že vybuchne. Jasan Min Trice se však ovládl:

"Kterým člunem mohu odletět?"

"To je jedno."

Trice se zvedl a bez pozdravu odešel. Pustil jsem kontrolní záznam. Trice nasedl do jednoho ze člunů a po chvilce odstartoval. Zmizel v temnotě kosmického prostoru.

"Neukvapil ses?" zapochyboval Bilin.

"Jsem přesvědčen, že ne."

Čas, kdy plán Experiment měl začít, se blížil. Probíhaly poslední přípravné práce a nastávalo období zdoluhavého ověřování a kontrolování funkční spolehlivosti pracovních systémů. V pracovním zápalu, v zájmu uskutečnění společného cíle, se Kosan Nin Sad se mnou a s Bilinem sblížil natolik, že se stal naším nezbytným spolupracovníkem a přítelem. Ve volných chvílích se mnou Kosan často hovořil o filozofických problémech, týkající se existence rotonské společnosti. Já se zajímal o bitvy s Pozemšťany, kterých se Kosan zúčastnil. V jednom z mnoha rozhovorů jsme se dostali k otázce, zda zbavení funkce kapitána Jasana Min Trice bylo oprávněné. Kosan otevřeně přiznal, že moje rozhodnutí se mu po určitém časovém odstupu jeví

přehnané.

"Myslím," řekl Kosan, "že časem by Jasan Min Tric s Experimentem souhlasil."

"Jste o tom přesvědčen?"

"Téměř ano. Znáám Jasana dost dlouho. Je to Roton s bohatými zkušenostmi ..."

"A s mírně vychýlenou psychikou." přerušil jsem ho.

"Jak to?" podivil se Kosan.

"Vy jste snad neposlouchal Jasanovy odpovědi na poradě? Vy jste z nich nevypozoroval určité vychýlení myšlení?"

"Vím, že Jasan po zkušenostech, které získal v bitvách s Pozemšťany, v sobě nahromadil nenávist, která společně s následky prodělané Goarovy nemoci má určitý vliv na myšlení a názory. Jenže je ve službách pravidelných jednotek. Je zvyklý každý rozkaz splnit. Jasan by se proti plánu Experiment nevzpříčil."

"Nejsem o tom přesvědčen."

"Tak se mohlo najít nějaké jiné řešení, než ho posílat zpět na základnu. Velitelský štáb bude jeho zbavení funkce vyšetřovat. Z toho plyne, že Jasan bude mít potíže, na jejichž základě těžko sežene místo, odpovídající jeho schopnostem. Bude vás nenávidět a pomlouvat."

Kosan se na chvíli odmlčel.

"A dál?" zeptal jsem se.

"Dál?" opakoval Kosan, "dál nic. Jednoduše jste Tricovi ublížil. Uštědřil jste mu ránu, že které se bude dlouho vzpa-matovávat."

"Vy si myslíte, že má schopnosti na funkci kapitána posádky?"

"Ano."

"A vám se tato funkce nelíbí?"

"To jsem neřekl. Dělán ji rád, jenže je ve mně něco, co mi pořád říká: Na kapitána ses nevypracoval vlastní pílí, nyníž pomohla ti náhoda."

"Tak proto tenhle rozhovor," pochopil jsem. "Kosane, kdyby byl Jasan skutečně dobrým kapitánem, nemohl by celou válečnou flotilu přivést do záhuby. Správný kapitán neprovádí škrtácké chyby ve vojenské strategii. Může časem přijít o velké množství techniky, ale nikdy ne o všechno najednou. To, že upadl do léčky s celou flotilou, je jediné jeho vina. Divím se, že mu později velení svěřilo Boton."

"Myslím, že to není správný pohled."

"To si myslet můžete. Jenže je tu ještě jedna věc. Tribova osobnost. Podle mého názoru skutečně silná osobnost si dovede uvědomit, kdy se její myšlení vychyluje k deformacím a dovede jim předejít. To Tric nedokázal. Nedokázal to ve chvíli, kdy začal Pozemšťany nenávidět. Jestli se někdy dostane z tohoto psychického traumatu a uvědomí si, že byl vlastně duševně nemocen, pak upustí i od nenávisti ke mně a pochopí moje jednání. Díky tomu bude na nejlepší cestě stát se silnou osobností."

"Vy tomu věříte?"

"Kdysi dávno jsem byl v podobné situaci ..."

Kosan nic neřekl. Po delší pauze pak řekl, že o mých slovech bude přemýšlet.

Přišel čas, kdy jsme ukončili ověřování funkční spolehlivosti pracovních systémů. Plán Experiment mohl začít.

Ležel jsem ve svém pokoji a chtěl provádět autosugestivní cvičení. Moc se mi však nedařilo. Nemohl jsem se zbavit pocitu neklidu, který vyvěral z podvědomí. Vstal jsem a chodil po místnosti. Z neklidu se vyklubalo tušení. Určite se stane něco nepříjemného.

Mé tušení se splnilo.

Poplašný signál prořízl ticho místnosti. Rozeběhl jsem se k řídicímu centru. Byli zde přítomni Bilin Kin Tyrnak, Kosan Nin Sad a jeho zástupce Pal Nin Rest.

"Co se děje?" zvolal jsem.

"Kontrolní systém RTM-721 je ochromen! Signalizuje poruchu na uzlu KS-35/2!"

Pohlédl jsem na panel kontrolního systému. Hned mi bylo vše jasné:

"Někdo pronikl do uzlů!"

"Kdo?"

"Nevím. Určitě to nejsou naši!"

"Myslíte, že někdo z Mléčné dráhy?"

"Určitě."

"Poletím tam!" prohlásil Kosan Nin Sad: "Zjistím, co se tam děje a hned se s vámi spojím."

"Poletím s vámi," nabídl se Pal Nin Rest.

"Ne, Pale. Vy zůstanete na Botonu."

"Myslíte, že je to správné řešení?" zeptal se Bilin.

"Je jediné. Musím najít závadu, aby byl kontrolní systém schopen vyřadit porouchaný uzel ze své sítě."

"Jděte," souhlasil jsem.

Kosan Nin Sad odešel.

"Jak je možné," divil se Pal, že kontrolní systém dovolí někomu proniknout do jednoho ze svých uzlů?"

"To je jednoduché," vysvětloval Bilin. "Systém chrání civilizace Mléčné dráhy. Když některá z těchto civilizací dosáhne kosmického věku, může nějaká její loď zabloudit k jakémukoliv uzlu. Systém se proti tomu nemůže bránit, protože to jsou jeho chráněnci."

"Ano," přikývl jsem a dodal: "Je naší vinou, že jsme tuto možnost nepřipustili. Bojím se, že se nám to může vymstít."

"Co se může stát," pochyboval Bilin. "Vždyť Kosan se dostane do uzlu časoprostorovým polem. Nikdo ho nemůže vidět přilétat."

"To je pravda," přitakal jsem, "ale tam vstoupí do trojrozměrného prostoru. Kdo ví, co ho tam může překvapit?"

Čekání na spojení bylo nekonečné. Bilin s Palem trpělivě seděli u komunikačního kanálu a já chodil po středisku. Monotonní písem palubních přístrojů zvyšovala hladinu napětí.

V kanálu něco zachrchlalo. Na obrazovce se rozsvítil zmatený obraz. Hned se vyjasnil a my spatřili Kosana.

"Hlásím se z paluby člunu. Přistál jsem na letišti KS-35/2. Před chvílí jsem vyslal rotonoida do centra uzlu. Čekám od něho zprávu. Na letištní ploše leží nějaký lesklý předmět."

"Je tam někdo kromě vás?" zeptal se Pal.

"Čidla zatím nic nehlásí. Přepínám obraz na kontrolní záznam rotonoidova detektoru."

Na obrazovce jsme uviděli rotonoida, sklánějícího se nad energetickým blokem. Po chvíli se narovnal a oznámil, že opravu dokončil:

"Energetický zdroj byl násilně zničen. Spojil jsem nervové svazky nutné k tomu, aby kontrolní systém mohl KS-35/2 vyřadit ze své sítě."

Tak se také stalo. Sotva rotonoid domluvil, ozval se kontrolní systém:

"Spojení s KS-35/2 obnoveno. Porucha však trvá. Vyřazuji KS-35/2 ze sítě."

"Jak došlo k poruše?" zeptal jsem se kontrolního systému.

"Před vznikem poruchy přilétla kosmická loď Pozemšťanů. Tři Pozemšťané pronikli do uzlu. Všechno si prohlíželi a občas vzali nějaké součásti. Takto vyřadili KS-35/2 z provozu."

"Kde jsou nyní?"

"Přesně nevím, protože KS-35/2 už není mou součástí. Jejich člun je však u hlavního vstupu."

Na obrazovce se objevil Kosan:

"Vidím loď Pozemšťanů! Pohleďte!"

Spatřili jsme ji. Visela zavěšena v kosmickém prostoru na pozadí světelného pruhu Mléčné dráhy. Majestátní s hrdě vztyčenou přídílí. Hned mi bylo jasné, že je to válečný koráb.

"Mám vyhlásit poplach?" otázal se Pal.

"Ne!" zamítl jsem: "Nesmíme vyprokovat válečné střetnutí. Kosan by si to určitě nepřál."

"Jsou sami. Když uděláme obkličující výsadek, je jejich osud zpečetěn."

"Pale, vy jste asi nepochopil, proč jste na palubě Botonu. Tak alespoň slepě plňte rozkazy. Žádný poplach vyhlašovat nebudete!"

Navázal jsem spojení s Kosanem Nin Sadem:

"Kosane, stáhněte veškerou techniku a opusťte KS-35/2 !"

"Žádám o chvíli strpení. Na letištní ploše leží něco zajímavého. Jdu pro to."

"To může udělat rotonoid!"

"Ne rotonoid! Já!" zvolal a vylezl ze člunu.

"Kosane! Vraťte se! To je rozkaz!"

Kosan však neslyšel. Palubní kanál reprodukoval moje slova do prázdné kabiny. Obrazovka ukázala Kosana krácejícího k lesklému předmětu. Chybělo málo kroků. Náhle se zarazil. Díval se na okraj letištní plochy, kde se objevily tři malé postavy. Jejich skafandry se matně leskly.

Záběr mne zvedl z křesla.

Jeden z Pozemšťanů sáhl k opasku.

Pochopil jsem, co bude následovat. Pohyb, který znám z historie lidské společnosti. Pohyb, který vždy předznamenával blízkost smrti. Pohyb, který vytahoval smrtící zbran z pouzdra.

Kosan určitě věděl, v jaké situaci se ocitl. Nemohl nic dělat. Byl trapně bezmocný.

Viděl jsem lesklou hlaveň zbraně. Vyšlehl z ní záblesk.

Rídícím centrem zachvěla smrtelná úzkost.

Bilin odvrátil svůj pohled. Pal zařval a vrhl se k vedlejšímu pultu. Stiskl tlačítko bojového poplachu. Trupem Botonu proběhla vlna přípravy na rozsévání smrtonosné zkázy. S Bilinem

jsme vyskočili a Pala stáhli zpátky.

"Pale, vzpamatujte se!"

"Vyhubit! Musíme je vyhubit!" křičel Pal.

Odvoloal jsem bojový poplach a znovu sledoval obrazovku. Pozemšťané vykročili ke spáleným zbytkům Kosanova těla. Hleděli na ně a sledovali, jak se rozpadaly. Hovořili mezi sebou. Čidla se napojila na jejich radiové vlny.

"Nemusel jsi střílet."

"To jsou určitě oni."

"Snad."

"Vidíš, jak se pořád rozpadá?"

"Vidím."

"Proto nevíme, jak vypadají."

"Byl docela mírumilovný."

"Byl možným nepřítelem."

"Musíme letět zpátky."

"Ano, pojďme."

"Co s ním?"

"Nechme ho tak."

"Nepodíváme se do jeho člunu?"

"V žádném případě. Nejsem sebevrah."

"Jdeme."

"Nezapomeň sebrat pouzdro s videozáznamem. Kvůli němu jsme se vlastně vraceli."

Jeden z Pozemšťanů se sehnul a zvedl lesklý předmět.

"Zpropadeně," zaklel jsem.

"Za chvíli se od uzlu odpoutalo malé plavidlo směřující k mateřskému korábu.

Pal se již uklidnil a tupě hleděl před sebe. Nikomu z nás nebylo do řeči.

Obrazovka ukázala, jak se od válečné lodi odpoutalo několik bojových člunů. Směřovaly k uzlu. Bylo jasné, že na svých palubách nesou ničivé nálože. Ještě jsme zahlédli, jak uzly obklíčily a pak ... jasný záblesk.

Obrazovka potměla.

Le náhlého ticha se ozval kontrolní systém:

"Kosmická loď Pozemšťanů odlétá k RTN-721."

Několik tazanských dnů po tragické události jsme započali plán Experiment. Vyslali jsme do časoprostorových polí několik detektory a potom tři pumové radiomajáky. Nakonec samotný experiment opustil svoje stanoviště. Vynořili jsme se v prostoru planétní roviny Sluneční soustavy blízko žhnoucí hvězdy. Detektory hlásily volný koridor C-6. Další možné koridory protínaly pravidelné linky pozemských sond a lodí. Blížili jsme se k planetě Merkur. Byla obyčejná a nezajímavá jako nespočet jí podobných. Získá však zvláštní postavení. Bude místem historické události. Události, které se už Kosan Nin Sad nedočká. Byl zkušeným rotonským válečníkem, který prošel peklem mnoha bitev a který hledal cestu k usmíření s Pozemšťany. Téměř na konci této cesty našel smrt. Byla to nešťastná náhoda nebo moje vina? Nebo ze

mřel proto, že začal přemýšlet jinak než jeho okolí, ve jménu správné cesty?

Boton se přiblížil k Merkuru a sestoupil na orbitální dráhu. Spustili jsme předem vypracovaný program. Gigantická energie Botonu se dala do pohybu. Řízená programem vytvářela pod rozpáleným povrchem Merkuru ohromné prostory. Budovala obytné bunky a nezbytná zařízení, postavila přistávací plochu a zajistila bezpečnostní opatření.

Boton mohl sestoupit.

Po přistání jsme s Bilinem a s Palem prováděli ověřování testy vybudovaných zařízení. Byli jsme spokojeni. Zbývalo jen čekat. Čekat na chvíli, která má rozhodnout.

Je těžké popisovat, co jsme cítili a prožívali, jaké napětí a nervozita doprovázela naše čekání. Byli jsme zaplavováni dotazy z velení pravidelných jednotek RTN-721. Dotazy zasílaly různé organizace a instituce, dokonce i jednotlivci. Cítili jsme, jakou ohromnou odpovědnost máme před rotonskou společností.

A pak to přišlo. Detektory ohlásily kosmickou loď. Od této chvíle jsme neopustili řídicí centrum. Pozorně jsme sledovali přibližující se pozemský koráb s iontovým pohonem.

Iontolet klesal po vypočítané dráze přistávacího koridoru. Představoval jsem si, jak posádka sleduje na obrazovkách blížící se vyprahlý povrch Merkuru. Pravděpodobně všichni mysleli na totéž. Co se skrývá pod povrchem v trojúhelníku neznámých radio-majáků?

Přistávací manévr proběhl hladce. Iontolet spočinul na hydraulických podporách. Při pohledu na blízký rozeklaný obzor si každý uvědomil, že Merkur je bez atmosféry. Nepřirozeně veliké a jasné Slunce na černé obloze pražilo do obnažených skalisek a do prachu mělkých údolí. Teplota dosahovala 420° Celsia.

Za naprostého ticha ontolet vychrlil ze svých útrob několik elektromagnetických vznášedel, radiolokátory a další techniku. Ve slabém magnetickém poli Merkuru se automaty spolehlivě orientovaly a pracovaly podle předem vypracovaného harmonogramu. Rozlezly se po povrchu několika desítek čtverečních kilometrů. Hledaly to, co lidé nazvali Podzemním labyrintem. Sluneční záře se od jejich plastikových krytů oslnivě odrážela.

Přišel očekávaný okamžik. Stroje ohlásily objevení vchodu do Podzemního labyrintu. Všichni Pozemšťané, kromě tříčlenné služby, nasedli do vznášedla, které vyplulo z ontoletu.

Pohybovalo se lehounce nad prašným povrchem. Klouzalo po trase vyznačené automaty. Mezitím automaty pronikly do podzemních chodeb. Zajišťovaly bezpečnostní opatření pro případ nenadálého útoku na lidi. Příliš dobře si pozemská civilizace pamatovala nedávné invaze neznámých objektů.

Vznášedlo s lidskou posádkou vplulo do chodby kruhového průřezu. Stěny vyzařovaly podivný bleděmodrý svit. Automaty hlásily, že stěny mohou být z energie. Něco takového Pozemšťané neznali. Začaly se objevovat směrové ukazatele. Vedli lidi spleťtým labyrintem jednotvárných chodeb. Občas spatřili panely s neznámými kresbami, výjevy a symboly. Sjížděli stále hlouběji pod povrch Merkuru.

Chodba se náhle rozšířila v nekonečný ozářený prostor. Vznášedlo se pohybovalo podél stěny ohromného sálu, jehož strop

se ztrácel v nedohlednu. Vznášedlo plulo ještě půl hodiny, než se muselo zastavit. Stálo před tmavou skleněnou stěnou. Lidé uzavřeli hermeticky přilby skafandrů a vystoupili. Nevníмали, jak se po celé ploše sálu neslyšně pohybují pozemské automaty. Před nimi, za stěnou, se pomalu rozsvěcovalo.

Někteří bezděky přestali dýchat. Obraz se vyjasňoval.

Lidé uviděli vysokou průsvitnou postavu v průhledném plášti. Bytost, třikrát větší než člověk, se pomalu pohybovala.

Obraz se náhle vytratil.

za stěnou se rozsvítily symboly...

... Veliký okruh.

Život.

Přátelství.

Lidé!

O cenu Karla Čapka 1985 - 8. místo

Zdeněk P á v

# Obléknout si tělo

Úzký paprsek světla zatápal po místnosti přeplněné divadelními kulisami, různými rekvizitami a kostýmy.

- Táhle to je.

Kužel světla se ustálil na opráskaných dveřích zcela zakrytých těžkým závojem. Dva manipulátory přešly se skřípěním zastaralých a neošetřovaných kloubů a spojů místnost a zastavily se před dveřmi. Jeden zdvihl ruku s třemi ulomenými úchyty, kterým se (kdo ví, proč) říkalo prsty, a zbývajícími dvěma zašátral po klíče a stiskl ji.

- Je zamčeno.

- Sakra, zaklel Olivier Simson Windel, či spíš magnetický záznam Oliviera Simsona Windela, nahraný na záznamovou kasetu v prvním manipulátoru. Chvilí tiše stály, pak se ozval druhý manipulátor, Olivierův přítel Jack.

- Vyrazíme je. Nebude to problém, i když ...

- Nesmíme dělat hluk, copak nechápeš, proboha ?? Nesmí nás tu nikdo chytit, jdeme je přece ukrást.

- Říkal jsi, že je vrátíme, ne?

Olivier se bez odpovědi obrátil ke dveřím a zkoumal zámek.

- Vrátime je přece!?, zvýšil hlas Jack.

- Jo, vrátíme. Nebo ty ho můžeš vrátit, když budeš chtít.

- Ty ne? K čemu by ti bylo ?? Co bys s ním dělal ??

- Nosil bych ho, co bych s ním asi dělal. Ale teď toho nech, to se nedá vysvětlit, fakt. Až si to zkusíš, možná pochopíš víc ...

Ohnul se a strčil prsty do spáry pod dveřmi.

- Vysadíme je. Přidržuj je, ať nepadnou.

Všechnu energii soustředil do silového systému pák rukou a pomalu začal zdvihát. Zapraskalo v něm, ale vydržel.

Dveře se vysunuly o několik centimetrů a vypadly z pantů. Cesta byla volná. Jack namířil světlo dovnitř a uviděl, co hledali.

- Nádherné, vydechl Olivier, řekni, není to nádherné?

- To tělo mě to láká. Který si vezmeš?

- Táhle to vpravo, to mladounký.

Vešli do místnosti a na stůl položili kufrík s transformátorkem, přenosným přístrojem, kterým je možné přehrávat magnetické záznamy z různých médií. Vytáhl dvě sondy. Jednu upevnil do zásuvky svého manipulátoru a druhou na hlavu těla, které se mu tak líbilo. V místnosti jich bylo asi patnáct. Nejružnější - velká, malá, stará, mladá, mužská i ženská. Stála, seděla nebo ležela různě po místnosti kolem malého počítače a banky se žlutou tekutinou. Byla v ní látka, která dodávala tělům energii. Úzkých hadiček připevněných na zádech. Rozdělování látky řídl počítač. Těla vypadala téměř stejně

jako manipulátory, až na zvláštní materiál, ze kterého byla a odlišný tvar hlavy. Zde měla pevný počet informačních kanálů - čtyři, které ale byly velmi citlivé a někde uvnitř těla vytvářely jednolitou a obsažnou informaci.

To byl také jeden z důvodů, proč se těla vůbec používala. Byla dost drahá, vznikala sice samostatně, ale vzhledem k jejich křehkosti a choulostivosti si vyžadovala velikou péči, která se nijak prakticky nevyplácěla, protože těla byla slabá a málo odolná pro fyzickou námahu.

Stala se spíš rozmarem bohatých, jakýmsi symbolem jejich úrovně, modou. Hodně se také používala v umění, hlavně v herectví, které se v poslední době značně rozrůstalo. Olivier soudil, že lidem se líbí pohled na krásná těla a že ocenují mistrovství, s jakým je herci ovládají. A právě těla v místnosti, kam se oba kamarádi vloupali, patřila herecké společnosti.

Olivier ještě jednou překontroloval zapojení sond a stiskl tlačítko přenosu. Ucítil slabé chvění. Na okamžik se mu přerušil přítok informací, ale hned poté ho zaplavila vlna horka a nasládlého pachu nevětraného vzduchu. Otevřel oči a hned je zase zavřel.

- Nesvit na mě, bolí to.

Jack sklonil světlo a se zájmem si prohlížel mladé mužské tělo zahalené do modré látky, jak náhle ožilo a promluvil z něj Olivier. Vytáhlo si z paže hadičku přívodu energie.

- Co koukáš ?

- Je zvláštní, vidět tě v tom, usmál se Jack.

- Zkusíš to ?

- Mám najednou trochu strach. Víš, já v těle nikdy nebyl. Tedy akorát ve škole na chvíli. Já nevím, jestli ....

- Nechci tě nutit.

- Raději ne, pojďme.

Vyšli ze dveří. Za nimi zůstal zmrtvělý manipulátor a tučtí apatických a netečných těl.

.....

- Jak dlouho tu ještě budeme trčet ? zeptal se podrážděně Jack.

- Copak vím, odsekl stejným tónem Olivier.

Sklonil hlavu a prohlížel si dlouhé nohy roztažené po podlažce. Nestačil se ani pořádně projít a vychutnat ten nádherný příliv informací, které tělo přijímá.

Sotva vyšli z budovy divadla, všiml si jich pořádkář a chtěl je legitimovat. Olivier propadl panice, dal se do běhu a Jack za ním. Pořádkáři se sice ztratili, zalezli do komplexu zbořených budov, do jakéhosi dávného sídla, ale věděli oba, že je jen otázkou času, kdy na ně narazí. Již se jistě rozeslo, že ukradli herecké tělo a budou ho hledat.

- Hele, ozval se za chvíli Jack smířlivějším tónem, Oliviere, řekni mi, proč to vlastně všechno děláš? Co na těch

tělech máš?

- Já vlastně ani nevím. Možná ty pocity, víš, vůně, spousta krásnějších informací, fakt krásnějších, který ani ten sebedokonalější manipulátor prostě nezaznamená. Třeba jak voní podzim ...

Olivier se ponořil do vzpomínek. Kdy vlastně byl poprvé v těle? Bylo to ještě ve škole, když se o něm učili. Tenkrát přivedl učitel tlusté ženské tělo a každý se do něj musel obléknout a naučit se ho ovládat. Jenže to nebylo ono. Možná mělo poškozené informační kanály, kdo ví, a špatně se ovládalo. To vlastně ještě neprojevil žádné nadšení a moc se mu to nelíbilo.

Podruhé, to už bylo lepší. Měl dobrého a bohatého kamaráda, kterému rodiče koupili opravdické tělo. Kamarád ho Olivierovi někdy půjčoval. Prožili s ním spoustu legrace a dětských dobrodružství, i když Olivier kamarádovi tajně záviděl, protože on musel chodit v řadovém školním manipulátoru s psacími pomůckami na pravé ruce místo prstů. Jednou, vzpomněl si, schválně s tělem upadl, aby ho kamarádovi poničil. Poprvé poznal, jak tělo bolí a byl moc rád, když se dostal zpět do svého bezpečného školního manipulátoru. Kamarád se tenkrát urazil a Olivierovi rodiče museli moc platit, protože tělo si zlomilo ruku.

Všechny tyhle vzpomínky se vázaly k podzimu. Hrávali si v parku plném velikých stromů, slunce zářilo a lehký vítr pohazoval různobarevnými listy. Nechápal, co se mu tak strašně líbí, do čeho se zamiloval, ale věděl, že tomu propadnul navždycky.

Stal se obětí této vášně, jakmile se naskytla sebemenší příležitost, nedal si pokoj, než nějaké tělo oblékl alespoň na okamžik. Dohánělo ho to k šílenství, dohnalo ho to až sem, do rozpadlého domu s ukradeným tělem a pořádkáři na stopě.

Jack ho vyrušil ze vzpomínek.

- Trošku lituju, že jsem to nezkusil taky. Kdo ví, co teďko bude ...

- Co by bylo? Ty přeci za nic nemůžeš. Já jsem ho ukradl.

- No jo, ale já ti sehnal klíče a vymazal hlídači paměť.

- Hm. Dostal jsem tě do pěkného průšvihů. Promiň ...

ale když mě to popadne, nevím, co dělám. Musím do těla, musím.

- To nevadí. Já lituju, že jsem nevyužil příležitosti, že jsem to taky nezkusil.

- Neboj, ještě budeš mít možností spoustu.

- Jen aby.

Jack byl svým způsobem také podivín, jako Olivier. Byl snílek a fantasta, žádná záhada ho nenechala lhostejným, do všeho strkal nos, všechno ho zajímalo. Ve všem hledal něco tajemného, zvláštního, neobyčejného, neskutečného, nesouhlasil s oficiální vědou a byl vzteky celý bez sebe, když musel poslouchat zkostnatělé názory uznávaných vědců.

Právě tohle ho přivedlo k Olivierovi a k tělům. O tělech totiž kolovaly nejrozumnější legendy a báje, které dokázaly velmi snadno podráždřit fantazii.

Jednou z nejrozšířenějších pověr bylo, že těla měla kdysi svoje vlastní vědomí a že do jisté míry se podobala lidem.

Právě tohle bylo časté téma rozhovorů přátel a zaujalo je i nyní, při napjatém čekání na pořádkáře.

- K čemu asi tohle bylo, začal z ničeho nic Jack.

Jednou z jeho oblíbených teorií bylo, že rozpadající se stavby roztroušené hustě po celém světě kdysi sloužily tělům, která tvořila svéráznou civilizaci.

- Co, tohle?

- No, všechny ty stavby. Jsou přeci k ničemu, ne? Nikdo je na nic nepotřebuje. Proč tu ale jsou??

- Říká se, že jsou pořád ....

- Nesmysl. Někdo je musel postavit. A k něčemu.

- Říká se ....

- ... že to jsou kultovní místa pravěkých lidí zasvěcené bohu Velikému Manipulátorovi. To jsou přeci hlouposti, copak to nechápeš? Uznávám, lidi potřebují nějaké stavby - archivy magnetických záznamů, přenášečí stanice, sklady manipulátorů, výroby a nějaké ty prostory pro těla, stáje, rozmnožovny, výkrmny, ale to všechno je směšně málo proti té spoustě zřícenin, které najdeš skoro všude.

- Já o tom moc nepřemýšlím ... možná, že tehdy byly manipulátory nedokonalé jako těla a potřebovaly větší péči.

- Nesmysl. I k tomu by stačila desetina těch staveb a možná ještě méně. A jak vysvětlíš třeba ty úzké pásy betonu táhnoucí se do hrozných dálek, ty hranoly a válce, do kterých se nic nevejde? A jiný záhadý?

- Říkám ti, že nevím. A už toho nech, nechci se dneska hádat.

- Hele, Oliviere, co kdybysme toho nechali a sami ...

- Přiznali se?

- No.

.....

- Jménem společnosti, ve shodě s morálním kodexem, se od-suzuje Olivier Simson Windel k dvěma měsícům pobytu v nemocném těle a Jack James Burden ke třem měsícům pasivní archivace. Proti rozsudku se můžete odvolat do dvou dnů.

Předseda soudu domluvil.

Byl v lidském těle, velikém, silném a nijak krásném, ale rozhodně vzbuzujícím vážnost a úctu. A o to zřejmě šlo. Současně předsedal velkému procesu na druhém kontinentu a jeho mysl oscilovala pomocí silné přenášečí stanice z jednoho místa na druhé (nemohl být samozřejmě na obou místech současně, to zákon o originalitě přísně zakazoval).

Olivier s Jackem se na sebe mlčky podívali. Oba byli v levných a jednoduchých manipulátorech šedivé barvy s minimem smyslových kanálů. Olivier naklonil hlavu a trochu rozpačitě rozhodil rukama. Když se vrátili na své místo, lehce zařinčely o kovový plášť trupu.

- Přijímáte trest?

- Já ano.

- Hm, taky.

Ještě jednou se na sebe podívali, obrátili své manipulatory k východu a pomalu vyšli za dozorcem.

V předpokojí se dohodli, že si Olivier Jacka za tři měsíce vyzvedne a že se potom uvidí, co dál. Pro Oliviera si přišel správce Penzionu nemocných těl, Pentu, jak se říkalo a vyzval ho, aby šel za ním. Zaklaply dveře. Jacka nahráli na záznamovou kazetu a uložili do archivu se stabilizovanou teplotou a vlhkem, to byla pasivní archivace, pasivní v tom, že neměl žádný informační kanál a tudíž nedostával z okolního světa vůbec žádné informace.

Oliviera dovedli do staré budovy uprostřed parku. Svítilo sluníčko, stromy voněly a šelestily v příjemném větříku, prostě bylo báječné počasí, až se Olivierovi zdálo, že hrubé smysly manipulátoru zachytily tu zvláštní atmosféru přírody. Správce Pentu ho dovedl do bílé místnosti, kde byl stůl, skříň a postel, na které leželo tělo.

- To ... v tom budu?

- Jo, mladej, to víš, za hloupost se platí, pronesl kovově manipulátor vyšší úřední třídy a Olivier se v duchu zasmál, jak málo se k němu hodila taková nespisovná věta, navíc pronesená strojovým hlasem reproduktoru.

- A co mu je, tomu tělu?

- Silná angina acchrické bolesti zad. Od páteře. Ta angina bude trvat deset, čtrnáct dní, takže si užiješ.

- Co je to angina?

- Zánět v krku, projevuje se to bolestmi v hrdle, teplotou, malátností, to ti asi nic neříká, co? Ale brzo to poznáš, těš se!

Pak přinesl z vedlejšího pokoje malý transformátorek, napojil ho na hlavu těla a druhým koncem netrpělivě zamával.

- Tak pojd blíž, ať se nezdržuju.

Olivier přisunul svůj manipulátor vedle postele a otevřel zásuvku na předním díle trupu. Správce připojil sondu a zapnul přístroj.

Zahučelo to a Olivier najednou ucítil bolest hlavy, očí, celého těla. Polknul a až nadskočil, jak ho silně zapíchalo v v krku. Obrátil oči ke správci.

- To je hrozný ...

- Máš, o co sis koledoval.

Vyleštěný manipulátor složil transformátorek, popadl znehybnělou postavu a odtáhnul ji pryč. Pak ještě nahlédl do dveří a varoval.

- A ať tě ani nenapadne vstávat. Tělo potřebuje klid, aby se vyléčilo. Jestli ho nějak poškodíš, je to trestný.

Olivier osaměl.

Chvilí nechal tělo klidně ležet, pak pohnul rukama, nohama. Vždycky, když byl v těle, fascinovalo ho, jak perfektně se dá ovládat, jak obrovské množství pohybů má v zásobě.

Sedl si.

Tohle tělo ale bylo nemocné. Zřejmě dostal takový trest, aby ho přešla chuť na těla, ale to se v Olivierovi spletli. Přesto, že tělo bolelo, byl šťastný, že je v něm.

Chytil se rámu okna a zadíval se ven. Pak pohledem sklouznul na ruce. Byly staré a vrásčité, ale poslouchaly ještě velmi dobře. Lehce jimi přejel po okraji okna a bílé zdi. Cítil chlad skla, hladkost kovu a jemnou drsnost omítky. Na prstech se zachytily bílé šmouhy barvy. Otřel je zamyšleně o okraj lůžka a spustil nohy na podlahu.

Anebo ne ...

Nerozhodně zůstal sedět. Potom si znova lehl, už s jasným plánem. Obličej starého šedovlasého muže se lehce usmál.

Když angina pominula a dostal se prvně nakrátkou procházku do parku, přešel zeď a utekl. Jeho první cesta vedla do archivu, kde se mu povedlo ukrást kazetu s Jackem. K ní přibral ještě kufříkový transformátopek, ke kterému bylo možné připojit několik informačních kanálů.

Upevnil kameru a speciální mikrofon s reproduktorem.

- Halo, Jacku, tak tě zase vítám mezi živějma, zahlaholil.

- Olivier? Já tušil hned u soudu, že zase něco vyvedeš, brachu! Kdepak jsi přišel k téhle nádheře?

- No, lepší něco než nic. Trošku sice pobolívá, ale jinak šlape docela fajn. Hele!

Popadl transformátopek, vyhodil ho do vzduchu a zase obratně chytil.

- Nedělej blbosti, okřikl ho Jack, příznej se, žes jim utek ...

- No, utek. A tohle parádní tělíčko se mnou.

- Prosím tě, co s ním. S nemocným tělem?

- Víš ... já už to zase nemoh' vydržet. Je ...

- ... podzim, co? Ten tvůj podzim. Co když nás zase chytnou?

- Můžu tě vrátit, jestli chceš.

- Hm, řekni radši, co máš v plánu.

- Utečeme do lesa.

- Kam ??

- Do lesa. Neboj se. Tělo se prý v lese uživí a třebaš tam odhalíš i ty svoje záhady. Jdeš se mnou?

- Holt jo, jdu!

Olivier složil transformátopek do kufříku a vyrazil do ztemnělých ulic sídla, dostatečně pustých, aby byli v bezpečí. Ostatně, tam kam měli namířeno, byla o lidi nouze stále.

O les nikdo nejevil žádný zájem.

A proč taky ...

.....

K lesu to bylo daleko a než tam dorazili, cítil Olivier nepříjemný pocit únavy v těle. Mezi prvními stromy se zastavil a opřel tělo o mohutný smrk.

Jakmile ucítil vůni dřeva a pryskyřice, zapomněl na únavu. Oběma rukama zálibně přejížděl po hrubé kůře a bylo mu krásně.

- Na co čekáš? ozval se netrpělivě Jack, jak dlouho tu chceš ještě trčet? Než nás zase chytanou ??

- Promiň, to ta krása ...

- Jseš cvok, Oliviere, úplnej cvok. Ale ... je na tom něco hezkýho, nevím co, ale myslím, že seš ... vopravdovej člověk.

Olivier sebou překvapeně škubnul.

- Co tě to napadlo? Vopravdovej ... Protože mám rád vůni stromů?

- Já nevím, prostě mi to tak najednou připadalo, ale už raději pojďme, nerad bych se zase vracel do archivu.

- Olivier vzal kufřík s Jackem a vykročil mezi stromy. Asi po dvaceti minutách začalo drobně pršet. Ochladilo se, zdvihl se vlezlý vítr a studené kapky deště prudce šlehaly do obličeje.

- Prší, Jacku, ono prší!

Olivier na chvíli propadl panice. Cítil svým tělem každou kapku a dotyky v něm vyvolávaly nemilé dojmy.

- Co budeme dělat?

- Padá voda?, zeptal se Jack, je to moc nepříjemné ??

Olivier se rychle uklidnil.

- Vlastně ani moc ne. Ta vůně lesa je mnohem silnější a přidala se k ní ještě jiná --- taková vlhká ... Ale studí to, to je nepříjemný.

Olivier zrychlil, co mu dovovala temnota lesa. Kličkoval mezi stromy, doku nenarazil na strmou hradbu skalisek. Chvilí bezradně pobíhal kolem, přelézal kameny a klouzal po mokré hlíně, až narazil na velký převrácený kámen, kde bylo celkem sucho a nefoukal tam vítr.

Udýchaně se posadil na zem a kufřík postavil na kámen proti sobě. Tělo prudce dýchalo a potilo se.

Seděli chvíli mlčky, pak se tělu náhle zavřely oči a Olivier usnul, aniž věděl, co se s ním děje a co to znamená, protože lidé samozřejmě pobývali jenom v čerstvých a zdravých tělech. V tělech, která jim mohla dát jenom příjemné pocity.

Olivier spal a Jack ho pozoroval okem kamery. Vzrušovalo ho to a začínal být plný touhy mít stejné tělo jako Olivier.

Tělo probudil citelný chlad.

Bolelo, dlouhá a namáhavá cesta, nepohodlná pozice a vytrvalý déšť na něj působily velmi neblaze. Olivier už nevnímal žádné příjemné informace, všechny přehlušilo strádání těla, které se dožadovalo péče.

- Je mi strašně nepříjemně, Jacku, musíme jít. Někam, kde je sucho a teplo.

Vzal kufřík a vyrazil do studeného lesa. Vítr hrozivě hučel v korunách stromů, šlehy deště stále ještě bičovaly les.

- Tak kam?

- Táhle něco je!

Jackova citlivější kamera zachytila mezi kmeny malý bod světla. Vyrazili k němu. Po několika stech metrech Olivier uviděl, že se blíží k volnému ohni, kolem něhož seděla tři těla, dvě mužská a jedno ženské. Za nimi stála ubohá chajda z větví a suché trávy.

- Opatrně, zašeptal Jack, slyšel si přeci o divokých tělech nebo o pomatených lidech, kteří prý žijí v krazených tělech ...

- Jako já, ne!?, odsekl Olivier.

Najednou měl na Jacka vztek, na jeho pohodlí v transformátorku, bez ošklivých signálů ze strádajícího těla, na jeho přehnanou opatrnost. Beze slova vyrazil k ohni.

Těla vyskočila.

- Kdo seš? vyštěklo na něj první mužské tělo, vysoké a hubené v chatrném oděvu s přehozenou černou pláštěnkou, která se leskla vodou.

- Já ... náhodou ... zabloudil jsem, koktal Olivier, potřebuje trochu tepla, to tělo ...

Ukázal na sebe, komicky se zakýval a uklouzl na mokré trávě. Těla si ulehčeně oddechla a znovu se posadila k ohni. Muži se po sobě podívali, trochu tajuplně a s jakousi utajovanou zlobou nebo hrozbou, alespoň to tak Olicierovi připadalo.

- Sedni si, jasně, taky, poodsedl si druhý muž. Byl tlustý, až neuvěřitelně tlustý s kulatou tučnou tváří a přechýlajícím podbradkem. Jmenoval se Trisne.

Olivier se vděčně přikrčil u ohně a natáhl ruce nad plameny. Hned ale ucukl, jak je dal trochu neopatrně moc blízko ohni a spálil se.

- Začátečník, usmála se žena, asi třicetileté tělo, středně velké a celkem nenápadné, ukryté pod kusem špinavé plachty. Říkali jí Doula.

- Já nerozumím ..., znovu zrozpačitěl Olivier.

Nechtěl se přiznat, že ukradl tělo a že utekl. Cítil ke svým hostitelům nedůvěru, ale nevěděl, co má dělat a bylo mu jasné, že ho žádná lež neukryje. Ještě chvílku si hrál na hloupého, ale pak musel vyklopit pravdu. Vidina, že by ho odehnali do studeného mokrého lesa, ho děsila. Když dovyprávěl příběh a představil Jacka v transformátorku, napětí kolem ohně trochu povolilo.

Oliviera zaujaly krvavé kusy masa, které trojice otáčela nad ohněm a pak je strkala svým tělům do úst. Věděl, že těla potřebují k životu energii, kterou mohou získat i tím, že se jim do nitra těla ukládají kusy vhodné hmoty, ale s tím se nikdy nesetkal. Těla, která dříve znal, získávala energií zásadně počítačem řízenými injekčními dávkami.

Doula si všimla jeho zvědavého pohledu.

- Chceš?

- Co je to?

- Ochutnej. No, neboj se.

Olivier nedůvěřivě obhlížel kus masa. Ucítil příjemnou vůni. Opatrně se ho dotknul jazykem. Zaznamenal příliv nových, zatím naprosto neznámých informací. Žena mu ukázala, jak má maso jíst. Bylo to dobré, v žaludku se mu rozhostil teplý pocit jídla.

- Je to dobrý, zakýval hlavou a plnými ústy polykal maso.

- A proč tvůj kámoš zůstal v tej bedýnce? kývl Trisne na transformátorek.

- A kde jinde by měl bejt?
- V těle, ne? Nebo je vás tam už tolik, že se tam nevejdete?
- Do tohoto těla? Tam jsem přeci já.
- Trojice se dala do smíchu.
- Hele, plácl se do stehů Delou, to byl ten druhý hubený muž, já tady mám skoro dvě stovky lidí.
- Rukou s dlouhými prsty zatukal svému tělu na čelo.
- Dvě stovky, pokračoval, jsou tam jako sardinky, každé je načpanej na kousku menším než nehet, ale furt je to lepší, než bejt v takovýhle kovový škatuli, nemám pravdu?
- Zašklebil se na ženu a stiskl ji kolem pasu. Pak přiblížil svoje ústa k jejím a přísál se na ně.
- Živý tělo má svoje půvaby, řekl pak ještě, podivně změněným hlasem a s pohledem upřeným do ženiných očí.
- Pak se oba rozchechtali.
- Já to ale nechápu, ozval se Jack, jak může být v jednom těle víc lidí? Vždyť nemůžou současně ...
- To víš, že ne současně, bráško. Jsou pěkně zalezlý na místech, který jim vykážu a každé si musí zaplatit čas, kdy ho pustím ke kanálům. A podle toho, kolik zacvaká, si může užívat.
- Takže vy tělo vlastně půjčujete.
- No, spíš pronajímám, to zní obchodněji, ne?
- Odmělčeli se. Olivier a Jack se snažili přebrat spoustu nových dojmů a trojice se sesedla na opačném konci ohně a o něčem se tiše radili. Pak se tlustoch obrátil na Oliviera, přisedl si k němu a poplácal ho po zádech.
- Měl bych pro tebe kšeftík, co ty na to?
- Kšeftík?
- Takovej ... obchůdek. Víš, koupil bych to tvoje tělo. Je sice starý, nic moc, ale zaplatím dobře. Mám dojem, že budeš prachy potřebovat. Olivier se na Trisna udiveně podíval.
- Prodat??
- Jo, prodat, přesně tak. A ..., spiklenecky přimhouřil oko, asi by pro tebe bylo výhodnější se ho zbavit, ne? Někdo by ho mohl poznat.
- Náhle se do hovoru vložil Jack.
- Za nic, hele, za nic ho neprodávej, Oliviere, slyšíš?
- Hlas se mu přes strojovou lhostejnost chvěl rozčilením. Oliviera to překvapilo. Podíval se na transformátorek, jako kdyby se díval na Jacka a položil na něj ruku.
- Proč? Proč tak najednou? zeptal se tiše a v hlase se mu objevil ton radosti.
- Chci to taky vyzkoušet. Sakra, slyšíš? Nebo si myslíš, že je to nák moc příjemný pořád mít jenom tyhle dva mizerný kanály? Chci ... chci taky tělo ...
- Trisne si zlostně odfrknul a odsedl si.
- Studeně prohodil.
- No, nechcete, nechcete.
- Pak se letmo podíval na Deloua a přes rty mu přeběhl záblesk zlého úsměvu.
- Tak pojďte zejtra s námi, řekla náhle žena.
- Kam?

Tloušťík sebral ztracenou sebevládu a pobaveně se usmál.

- No, když máte takovou zálibu v ... tělech, třeba by se vám hodilo ještě nějaký. Budete jako páni, každý v jednom. Anebo ještě víc - každéj jich můžete mít třeba pět, když se jedno utahá.

- To by šlo, trochu rozpačitě protáhl hlas Jack, to by bylo ...

- Mně se to nezdá. Chcete je ukrást ??

Trisne se zavrtěl, aby se mu lépe sedělo.

- No, to víš, zrovna pro fajnovky to není, ale myslel jsem, že vy dva jste schopný nějakýho toho, no, dobrodružství.

- Ne, děkujeme, ozval se ledově Oliviár, už jsme to jednou zkusili a dopadlo to špatně. Ostatně tělo máme.

- Ty máš, ty!

Reproduktor transformátorku zlostně zapraskal.

- Ale vždyť slyšíš, že můžeme bejt oba v tomhle ...

- Já chci svoje. A stejně ... tohle už dlouho nevydrží. Co myslíte?

- No, to víte ... vono žádný tělíčko moc nevydrží, když se o něj nestaráte jako vo svý.

- Půjdete? vložil se do debaty netrpělivě Delou.

- No ... já nevím ...

- Půjďme! odpověděl za oba Jack, určitě půjďme.

.....

Vyspali se v chajdě na hromadě suchého listí a chomáčů trávy. Brzy ráno vyrazili. Vraceli se lesem ke skalám, kde Olivier našel útočiště před deštěm. Z podobné jeskyně vytáhli starý dřevěný vůz přikrytý plachtou.

- Památka na pra-pra-prapředky, položila Doula ruku na vysoké koło.

- K čemu to je? Na přemísťování těl??

- No, to víš, rádiem tělo přeneses sotva, to není tak jednoduchý jako s lidma.

- Odkud to máte?

- Na světě je pokladů, kamaráde, uchechtl se Trisne, jenže v bedýnce ze železa jsou jaksi ... k nedosažení.

Pod plachtou byly čtyři manipulátory s otlučenými a odřenými trupy. Tloušťík vytáhnul zpod sedačky kufrík transformátorku a zapojil ho na první manipulátor. Vstupní elektrody si dal na spánky Delou. Opakoval to se všemi kovovými příšerami, které postupně ožívaly. Jack se divil, že Delou stále zůstal v těle.

- To jsou kámoši, kývl hlavou tloušťík, nemaj prachy, tak si místečko v těle musej vodpracovat.

- Ale jak se dostanou do manipulátorů sami. Já myslel, že ...

- Tys myslel, že máme v hlavě galimatiáš, že všech těch lidí do kupy, co? To je blbost, každéj člověk je vodbělenej a záleží na Delouovi, koho pošle ven. Sugescie a soustředění, nic víc ...

- - Proč je tvůj kámoš ještě pořád v tej bedýnce?  
- Myslíte, že bysme ...  
- No, to je jasný, že byste ...  
- Mám strach.  
- Že tě přemaže? Neboj se. Upni se na tělo, soustřed se na něj, myslí na to a nic tě nemůže smazat. Člověče, když se mysl upne k tělu, na to nestačí žádný přehrávač. Z něj tě bez tvý vůle nic nedostane.

- Chceš, Jacku?  
- Moc rád bych to zkusil, jestli nemáš nic proti tomu ...  
- Tak jdeme na to.

Olivier si připnul na spánky sondy transformátorku a ne-  
jistě se podíval na trojici, která zvědavě přihlížela.

- Musíš myslet na to, že seš v těle. Moc myslet, zopako-  
val mu Trisne.

Olivier našel chvějící rukou tlačítko přenosu a stisknul  
ho. Nestalo se vůbec nic, alespon jemu se zdálo, že se nic ne-  
stalo. Podíval se na transformátorek a zavolal.

- Jacku!

Nikdo se neozval. Až po chvíli zachytil sled zmatených  
myšlenek smíšených s pocity, které přivádí tělo do mysli.

Byl to Jack a prožíval totéž co Olivier, když poprvé  
okusil krásy těla. Za pár okamžiků se Jack vzpamatoval a jeho  
myšlenky získaly určitější formu. Hledaly Oliviera. Trvalo to  
dost dlouho, než si uvědomili jeden druhého a než se dokázali  
"domlouvat" prostě tím, že si vybavili určitou myšlenku, kte-  
rou ten druhý zachytil.

Zajímavé bylo, že si navzájem "neviděli" do svých vzpo-  
mínek, názorů a představ, vlastní mysl byla druhému uzavřena,  
takže v jednom mozku opravdu žila dvě samostatná individua.

Trochu problémů jim dělalo ovládání těla. Museli se do-  
mluvit, že tělo řídil vždycky jen jeden a druhý byl stranou.

Mezitím přivedli noví známí z další jeskyně velké zvíře.  
Říkali mu kůň a zapřáhli ho do vozu. Sedli si nahoru, jeden  
vedle druhého a rozjeli se.

Tlouštík cestou Olivierovi a Jackovi vysvětlil plán.

Odjedou do nedalekého sídla, kde je veliká farma těl  
a dnes prý i trh. Ve zmatku, který kolem prodeje těl vždycky  
panuje, se jim jistě podaří nějaké to tělo ukrást. Aby neby-  
li nápadní, budou se vydávat za potulné herce, kterých se prý  
potuluje po okolí spousta.

To Oliviera zaujalo. Snad i proto, že jejich dobrodruž-  
ství vlastně začalo také u herecké společnosti.

- Proč jich je tolik?

- Herců? To ti asi nikdo neřekne.

Trisne se pohodlně rozvalil a pokračoval.

- Já myslím, že je to k vůli touze být v tělech. Lidi  
se to boje přiznat, ale je jich pořád víc, který má chuť  
být jinak než v tělech.

- Ale ... proč ??

- Hele, to se zeptej sám sebe, taky seš v těle, ne?

- Já ... já mám rád, jak voní podzim.

- He, he, he, taky důvod, každej si to holt něk vy-  
světlí, jenže nikdo jinej tomu nerozumí.

-Dřív prej lidi žili v tělech ... pořád, říká se.  
-No jo, já to taky slyšel. Možná na tom něco bude. Než se rozvinula technika a bylo málo manipulátorů, tak se podle mého lidi museli oblíkat do těl. No, kdepak by jinak žili, že jo?

-Já tomuhle moc nerozumím ...

-Nechte už těch keců, přerušila je Doula.

Nervózně poklepávala prsty o postranici vozu a co chvíli vykukovala zpod plachty.

-Kdybyste radši přemýšleli, jak to provedeme.

-Hele, dušinko, neděj to na zkušenějších ...

-Snad bych to alespon mohla vědět, ne ??

-No jo, no jo, budeme dělat, že chceme koupit těla, to nebude nápadný.

-Ses směšněj. Koupit! A za co ??

-No, když budou problémy, budeme se snažit něco vyměnit tady za tělo kámošů.

-Neboj se, poplácal Oliviera po zádech Trisne, když viděl, jak to s ním škusblo, všechno jenom jako. Na voko. A kdyby náhodou něco ... dožtanete těla desetkrát zdravější a výkonější.

-Hele, možná by se vám líbilo, dodal potutelně, mít jedno tělo mužský a jedno ženský, co vy na to?

-Když já vlastně....

-Já chci báječný tělo. Nejlepší jaký bude, přerušil Oliviera Jack. Znělo to legračně, z jednéh úst vycházely dva různé hlasy, naprosto odlišné. Jeden tichý, ustrašený a nerozhodný, druhý nadšený, bujarý a sebejistý.

-Všechno bude, všechno bude, zazubil se Trisne, jenom musíme bejt nenápadný. My zůstanem sedět tady ve voze a vy vyjdete s klukama v manipulátorech ven na trh. Ale pozor, musí to vypadat, že tělo je prázdný, je to jasný?

-Proč?

-Předt nebudou nabízet tělo s člověkem, ne?

Pěšina, po které vůz kodrval, se dlouhou zatáčkou vyloupila z lesa. Mezi stromy se objevilo široké údolí, na jehož svahu stálo mnoho bílých staveb, moderních a nových.

-Farma těl, prohodila Doula.

Kus dál na dně údolí a na protějším táhlém svahu stálo mnohem větší sídlo skládající se asi z dvou set budov, šedivých a utopených do bujné zeleně.

Už z dálky uviděli na velkém prostranství mezi starými budovami mnoho postav, těl i manipulátorů. Těla byla většinou seřazena ve skupinách, kde bez hnutí stála.

Dřevěný vůz doježd nepozorovaně až k prostranství, do mraje a zmatku. Náhle je zastavily dva manipulátory, příslušející k pořádkovým sborům.

-Kdo jste? ozval se kovově zvonivý hlas.

-Herci, sme herci. Mohli bysme večer předvést nějaké prima představení.

-Tady není místo pro komedianty, tady máme těl plné zuby i bez vás. Zmizte. A rychle.

-Ale my chceme taky přikoupit nějaká těla, řekl rychle jeden manipulátor. Potřebujeme jedno mladý, ženský ...

-Máte peníze? Pochybuj

- Ale samozřejmě ... nebo se možná dohodneme na nějaké výměně, máme krásná těla.

- Hm, tak jedte, rezignoval člověk v pořádkářském manipulátoru, jedte, ale do večera at jste pryč.

Tloušťák si oddechl. Seděli pod plachtou nehnutě, ani nedýchali, dokonce i Olivier s Jackem propadli vášni pochybného dobrodružství, do kterého se řítili.

Vůz zastavil stranou pod velikými stromy.

Manipulátory slezly z vozu.

- Jděte s nimi, strkal Trisne do Oliviera, rychle.

- Říkal jste, že kdyby ...

- Copak jste neslyšeli pořádkáře, sakra, sme nápadný, musíme to udělat hned takhle.

- Vystrčili tělo ven, kde ho hned obstoupily manipulátory.

Došli k prvnímu hloučku těl, obehnaném silným provazem na čtyřech kulech.

- To je hrůza, bleskla Olivierova myšlenka mozkem k Jackovi.

- Jsou to jenom těla ... jako manipulátory, odpověděl ne zrovna přesvědčivě Jack.

- To je ale něco jiného!

- Jiného? Jak jiného ??

- Těla jsou ... to ... patří k lidem víc než ty železné škatule, copak to necítíš?

- Manipulátory se mezitím daly do řeči s člověkem v mohutném těle s rozevlátými vlasy a vousy. Prohlížely těla a ptaly se na ceny. Nakonec si vybraly krásné ženské tělo s dlouhými plavými vlasy. Když jim prodávající řekl cenu, rozpačité na sebe pohlédly.

- Fakt tolik?

- No, podívejte se na tu nádheru, odporoval jim prodavač. Otočil tělo kolem dokola.

- Hezký, moc hezký, ale drahý.

- Víte co, přidáme vám ještě tohle tělo, přistrčil jeden manipulátor tělo Oliviera a Jacka.

- To nemyslíte vážně, takovouhle zříceninu ...

- Náhodou, na chov je báječný, to mi věřte, ještě by se vám vyplatilo.

Prodavač přistoupil k tělu a zblízka se na ně díval.

- Hm, hm, moc starý a hodně sešlý. Přidejte ještě jedno, jistě jich máte víc.

- No ...

Manipulátory se stáhly stranou a o něčem se radily.

- Tak pojďte támhle do vozu, a ji vezte s sebou, at nemusíme dvakrát.

Vousáč cosi zabručel a uvázal dívčímu tělu kus provazu kolem krku, jediné tak se dalo prázdné tělo přimět k chůzi.

- A tohle zůstane tady, strčil do Oliviera, který se už obracel za manipulátory. Popadl ho za rameno a chtěl strčit do ohrady. Olivier se vzepřel.

- Ne, ne! Za nic tam nepuďu !!

Prudce se ohnal a srazil prodavači ruku. Otočil se a vyrazil k vozu.

- To je blbec, neudržel se jeden manipulátor, stůj!

- Co to má znamenat? Na to si teda posvítím, rozkřičel se prodavač a začal mávat rukama na pořádkáře, kteří postávali na opačném konci prostranství. Manipulátory ho předběhly. Jeden ho prudkou ranou srazil k zemi, dva další popadly divočí tělo a uhánely k vozu.

Trisne s Delou vyskočili ven.

Trisne držel v ruce podivnou věc a než si Olivier uvědomil, co to je, ozval se rachot výstřelů a mohutné prodavačovo tělo nadskočilo, a pak zůstalo bez hnutí ležet.

Olivier doběhl k vozu.

- Blbci, přivítel je Delou a ohnal se rukou. Praštil tělo do obličeje, až mu ze rtů vytryskla krev.

- Rychle pryč, rozkázal a rozběhl se k troskám budov.

Dorazili k nízkému stavení a propadlou střechou a prázdnými otvory po oknech. Naskákali dovnitř. Všude ležely hromady sutí a zdiva, stěny byly omlácené a vlhké, v rohu rostlo pár trsů trávy.

Trisne a Delou se schovali u oken a vystrčily hlavně zbraní. Jakmile se objevili pronásledovatelé, začali střílet. Pár postav se skácelo a zůstaly nehnutě ležet.

- Koukejte mazat, sem nesmí ani noha, zařval Trisne.

- Vzdejte se, odpověděl hlas z venku, vzdejte se, ať ne-naděláte ještě víc škody!

- Na to ti kašlu, hajzle, uchechtl se Trisne a poslal po hlase několik střel.

Olivier seděl na hromadě sutí a vyděšeně zíral kolem sebe. Vedle seděla Doula, vztekle nadávala a neustále pokřikovala na muže u oken.

- Proč střílíte, vždyť jim ublížíte, zašeptal Olivier a zachvěl se.

- Drž hubu, okřikla ho žena, stejně je to všechno vaše vina.

- Dlouho se tady neudržíme, ozval se Delou, když odrazili další útok pronásledovatelů, musíme zmizet zadem do lesa.

- Sakra, přišli jsme o vůz ...

- Vememe si to tělo, ne?, otočil se Delou k Olivierovi.

- Ne, to přeci nemůžete, zděsil se Olivier, ale v tom se poprvé od srážky venku ozval Jack.

Prudce tělo zdvihnul na nohy a skočil po Delouovi. Vyrval mu z ruky zbraň, praštil ho pažbou a vyskočil zadním oknem do tmavé houštiny divokých stromů a trnů. Bez ohledu na tělo se prodíral dál a dál, až se dostali z doslechu výstřelů.

Tělo padlo vyčerpaně na zem. Bylo odřené, potřhané trny a ostrými šlahouny trav a celé zakrvavělé.

Jack i Olivier cítili trýznivou bolest a úplnou vyčerpanost.

- Musíme najít nějaké ... nějaký manipulátor.

- Ale kde? Kde? Tady ??

- Vrátime se.

- Ani za nic!

- Musíme, nebo ... tady zůstaneme. To tělo je v háji ...

Olivier byl na dně. Už se ani nepokoušel tělo ovládat, tiše a pasivně přijímal bolest a trpěl.

Jack v sobě našel tráchu síly, zdvihl tělo a obloukem se vrátil k prostřanství.

Přálo jim štěstí.

Nedaleko místa, kde vykoukli z houštiny, stál nehnutě manipulátor, zřejmě nějak poškozený při přestřelce. Zdálo se, že ho budou moci použít. Jack se odplížil k vozu, našel pod sedačkou transformátorek a nepozorovaně se vrátil k manipulátoru. Nikde nebyla ani noha, všechny zaujal boj se zloději ve starých budovách.

- Rychle, rychle, musíme se přehrát.

Tělo příšerně bolelo. Slyšel naříkat Oliviera a sám neměl daleko ke zhroucení. Před manipulátorem padl těžce na kolena a jen s největším vypětím připnul nahrávací sondy. Pak zatápal po tlačítku a stisknul ho.

Zhroutil se.

Manipulátor ožil.

- Oliviere, Oliviere!

Paprsek myšlenky zatápal v mozku přístroje. Marně. Olivier tam nebyl. Jack se sehnul k tělu u nohou manipulátoru a opatrně ho obrátil. Podložil mu hlavu a zadíval se na bledé rty.

- Jacku, já ... nemůžu, víš ..., zašeptal Olivier a zavřel oči.

Jack si tělo opatrně uložil v náručí a odnesl ho do úkrytu. Podložil mu hlavu chomáčem trávy a jemně poplácal po tvářích. Olivierovi se zachvěla víčka a znovu otevřel oči. Slabě se usmál a omluvně se zašklebil.

Jack vyndal náhradní nahrávací kazetu a zasunul ji do transformátoru.

- Tak honem!

- Co ... co chceš dělat?

- Nemůžeš v té trosce zůstat, rychle, dokud je ještě čas. Tělo bylo bledé ztrátou krve a třásl se horečkou.

- Já vím, ale... Jacku?

- No?

- Já z něj totiž nepůjdu. Nemůžu.

- Nesmysl!

- To není nesmysl, Jacku. A nepokoušej se mě přehrát násilím.

- Co blázníš! Proč ??

- Něco ti povím ... pamatuješ tenkrát, když jsem tě odnesl z archivu a došli jsme k tomu lesu?

- Pamatuju, ale pochop, že ...

- Nech mě domluvit. Řek' jsi mi, že ti připadám jako vo-pravdovej člověk. Mně se to moc líbilo a náh jsem pochopil, že vo-pravdovej člověk může bejt jenom s tělem. Já i tělo dohromady.

- No dobře, to je hezký, ale opatříme si jiný těla. Zdravý.

- Ne, ne. To ne. Já jsem ... tohle tělo, víš, Jacku najdi si taky svoje tělo a uvidíš, že mám pravdu.

Tiše položil hlavu na travu.

- Vopravdovej člověk, usmál se a zavřel oči.

- Opravdový člověk ... tělo původních obyvatel této planety a mysl bytosti, jejíž civilizace přišla kdysi z daleké hvězdy, ale o tom neměl nikdo ani potuchy.

Olivier těžce oddychoval a Jack nad ním klečel, neschopen slova. Až po dlouhé chvíli natáhl ruku a neohrabaně pohladil fialovou pokažku na tváři, vybledlou prožitými útrapami.

Namodralá záře Oqlupa, místní hvězdy, se sklonila k západu a pěttopila kraj do blankytného šera.

.....

-----

Předmluva k Výťahu z Velkého slovníku cestování časem

-----

Slovník připravili nebo připraví k vydání kolektiv VÚČL asi v roce 2350. Faktem zůstává, že se nám slovník záhadným způsobem dostal do rukou. Jedna z teorií tvrdí, že to má na svědomí některý významný potomek člena našeho klubu.

Tím jsme ovšem neměli ani zdaleka vyhráno. Překlad do dnešního jazyka z novočeštiny nebyl jednoduchý a navíc mnoho zařízení, přístrojů a jevů popisovaných ve slovníku se nepodařilo přesněji určit ani na bouřlivých debatách klubu. Doufáme, že se nám po čase podaří rozluštit celý slovník a zpřístupnit ho čtenářské obci.

Vzhledem k výše uvedenému věříme, že při četbě budete shovívaví a upozorníte nás na možné chyby, kterých jsme se mohli dopustit.

Děkujeme.

Redakce

VÝTAH Z VELKÉHO SLOVNÍKU CESTOVÁNÍ ČASEM

=====

Alternativní dějiny - přerušením časové přímky v uzlovém bodu (↓) dochází ke vzniku nového (alternativního) světa s vlastními dějinami; případ Neldoránského zásahu do bitvy u Kann. Podle posledních výzkumů existovalo několik alternativních světů s vlastními dějinami (Atlantida), všechny byly však odstraněny zásahy Strážců času (↓).

Brigáda havarijního odstraňování z trůnů (BHOT) - používala se výlučně pro vyjíméčné akce, většinou atentáty. Existuje předpoklad, že této organizaci vděčíme za polovinu atentátů na významné osobnosti v dějinách lidstva.

Cestování časem - pohyb podél čtvrté tzv. časové osy. Nevylučuje zároveň pohyb v prostoru. První pokusy měly často tragicky (případy Lalina zapalovače či Molterise). První je cestování časem bezpečnější než klasický přenos vzniklý díky magnetickým expresy. Existuje několik principů, které umožňují pohyb v čase. Nejprogresivnější způsob byl odvozen od teleportace (↓) (= nulový přenos (↓)).

Časoběžka - viz chronoběžka

Časolet - viz chronolet

Časolez - přístroj pro cestování časem s ručním pohonem. Vynález experimentátora Molterise, bez jakéhokoli zabezpečení. Pokus s ním skončil Molterisovou smrtí. Přesný popis přístroje se nedochoval.

Časoprostorový pytel - vynález Michala Samaritána. Velmi ne-tradiční, spíše kuriozní prostředek pro cestování časem. Na první pohled připomíná velký žok. Transportovat se mohou pouze osoby, neboť před startem je nutno zevnitř uvázat speciální uzel na tkanici, která funguje jako spouštěč.

Časová bomba - při průniku časovou bariérou (↓), použije-li se nevhodné metody, dojde k prudké přeorientaci chrononů (↓) z polohy časové do energetické. Tento efekt byl i několikrát zneužit (před rozmístěním časových neutralizátorů (↓) skupinami náboženských či politických extrémistů (Sodoma a Gomora)).

Časová bariéra - znemožňuje běžný pohyb časem; kdyby neexistovala, mohl by se člověk pohybovat i vnímat ve čtyřech rozměrech. Existuje nezávisle na člověku (nezaměnovat s časovou propustí (↓)). Úspěšně proběhly pokusy s jejím zrušením, ovšem důsledek je, že pokusné osoby ztratily zájem a někdy i schopnost komunikace se zbytkem lidstva.

Časová propust - stav, vyplývající z funkce časových neutralizátorů (↓). Pokud je vypojíme z funkce, otevírá se propust (možnost) cestovat časem.

Časová vlna - teorie, že čas se pohybuje ve vlně, na které existuje život, za ní zůstávají jen věci, před ní neexistuje nic. Vzhledem ke znalostem ostatních faktů musíme tuto teorii odmítnout, jako chybnou.

Časový neutralizátor - zařízení rozmístěná po celé Zeměkouli zabranují explozi při neopatrném pohybu časem. Přeorientovávají chronony ve svém okolí z polohy energetické do časové, tím prakticky, pokud jsou v činnosti, znemožňují v okruhu dosahu pohyb časem. Nefungují pouze při použití Halmochronů (↓).

Časový katapult - zařízení vzniklo nejdříve v SSSR a USA, na obdobném principu pracoval i HLČ-001/M,D z VŮČČ, který vznikl nezávisle na sovětském výzkumu. Katapult vymršťoval předměty nejprve jen do minulosti, pozdější typy byly schopné pracovat oběma směry, ovšem v této době již princip katapultu zastaral.

Časová přímka - o její přesnou definici se dodnes vedou spory. Podle nejjednodušší, ale také nejméně výstižné definice se jedná o spojnicí uzlových bodů (↓), která není přímá, nejspíše se dá přirovnat ke svazku kabelů namotaných na buben.

Časová smyčka - zauzlení časové přímky (↑). K tomuto jevu dochází hlavně v počátcích cestování časem, někdy byl vyvoláván i záměrně. Jedná se o neustálé opakování určitého sledu událostí, které však nemusí být vždy zcela identické (skrípota gramofonové jehly).

Časově výzvědná služba (ČVS) - oddělení ÚVČL (↓), které prakticky uskutečňuje experimenty připravené v ÚVČL. Výzkumníci ČVS vykonali mnoho práce při zkoumání naší minulosti Neuroxerovou metodou (↓).

Časový efekt - vedlejší produkt při bádání v oblasti teleportace (↓) (= nulového transportu (↓)). Jeho využití umožnilo cestování časem s daleko menšími nároky na energii a zvýšilo operativnost chronoletů.

Daneliáni - zcela nová lidská rasa, která se na Zemi vyvine v důsledku cest časem. Založili Strážce času (↓), aby zabránili změně dějin a tím i svému event. zániku.

Dudimcevův efekt - vzniká při pohybu časem na principu Dudimcevových transformací (↓). Cesta časem má tři fáze - rozjezd, pohyb konstantí rychlosti a brzdění. Rychlost pohybu nelze měnit, proto při cestách do blízké minulosti bylo třeba intenzivně akcelarovat a brzdit. Přitom dochází k prudké přeorientaci chrononů (↓) (časová bomba (↑)).

Dudimcevovy transformace - znázornění teorie pohybu časem pomocí soustav diferenciálních rovnic. Při praktickém využití těchto poněkud těžkopádných transformací dochází k Dudimcevově efektu (↑). Tyto transformace se dnes už nepoužívají.

Eloanové - v r. 802 701 se společnost rozdělí na dvě třídy odlišné duševně i fyzicky. Eleanové žijí a prací Morloků (↓) a nejsou schopni ani duševní činnosti.

Halmochron - vozidlo Strážců času (↓) pro pohyb v časoprostoru. Jediné vozidlo, které nepodléhá působení časových neutralizátorů (↑).

Histomandos - komando TEOSSĚDĚHYBU, které se zabývalo skrytým bojem (guerikou) proti diktátorům a pučistům. Příslušníky Histomandas byly stovky bojovníků, kteří se partyzánským bojem snažili optimalizovat světové dějiny.

Holmobil - experimentální vozidlo pro pohyb časem profesora Homa. Nevíme, na jakém principu pracovalo, ani jak vypadalo. Zmizelo i s profesorem do minulosti.

Chronodynamika - je syntézou chronostatiky (↓) a chronokinematiky (↓); zkoumá dynamické účinky na těleso pohybující se v čase s nulovým zrychlením.

Chronoběžka - též časoběžka; nejjednodušší typ vozidla pro cestování časem. Ještě levnější než chronocykl (↓), velmi pomalá. Oblíbená hlavně u nejmladší generace. Díky jednoduché konstrukci je i velmi spolehlivá.

Chronocykl - jednoduché vozidlo pro cesty časem oblíbené hlavně v obdobích energetických krizí. Cestování je poměrně fyzicky náročné (ovšem méně než u chronoběžky (↑)).

Chronokinematika - nauka o pohybu a trajektoriích těles a bodů v časoprostoru. Operuje s rychlostmi a se zrychleními, které abstrahuje od síly.

Chronoklasmus - narušení souslednosti příčin a následků zásahem z jiné časové úrovně. Obvykle chronoklasmy způsobují zánícení humanisté nebo megalomani. Jejich neodborné zásahy musí napravovat Strážci času (↓).

Chronoptera - vozidlo vyšší cenové kategorie pro rodinné cestování. Rychlé a pohodlné, přesto ale nedosahuje spolehlivosti ani rychlosti Halmochronů (↑). První typy byly značně poruchové.

Chronolet - též časolet; obecné označení pro jakékoli vozidlo pro pohyb časem bez konkrétní specifikace. Zahrnuje od chronoběžky až po chronoptéru (↑).

Chronon - elementární časová částice. Existuje v podobě časové a energetické. Při průchodu časovou bariérou se chronony přepolarizují do energetické polohy. Tím může dojít i k obrovskému uvolnění energie (časová bomba (↑)).

Chronostatika - vědní disciplína, která se zabývá silovými účinky na těleso pohybující se v časoprostoru konstantní rychlostí.

Chronošutisté - výsadková jednotka pro nepředvídané situace. Nejlepší z bojovníků byli přerazováni do Brigády havarijního odstranování z trnů (= BHDT) (↑).

Institut pro pohyb časem - též The Institute of Time Motion (ITM); organizace zřízená při OSN, zabývá se teorií cestování časem a výzkumem důsledků těchto cest. ITM koordinuje výzkumy ústavů pro cestování časem.

Laboratoř času - kniha popisující zajímavý experiment se změnou výsledku bitvy u Waterloo. Potvrdilo se, ač se to zdálo nepravděpodobné, že tato bitva není uzlovým bodem (↓) a vítězství nebo porážka Napoleona nezmění další tok času.

Mobilní záchranná inspekce (MOZIN) - pohotovostní služba pro řešení přehmatů a nebezpečných situací vzniklých činností TEOSVĚDEHÝBU. Zahmovala oddíly histomandas (↑), chronošutistů (↑) a brigádu havarijního odstraňování z trnů (BHOT) (↑).

Morlokové - podrobená třída společnosti roku 802 701. Musí žít v podzemí a pracovat s Eloany (↑). Pořádají na Eloany dokonce mstivé výpravy a dokonce je i pojídají. Viz též heslo Eloanové.

Neuroxerová metoda - při této metodě se zpravidla pravá mozková hemisféra okopíruje na speciálním zařízení - neuroxeru - do mozku symbiota - zvířete, hmyzu ... Takto zintelektualizované zvíře se pak vyšle časovou smyčkou do minulosti, kde provede potřebné výzkumy. Výhodou je absolutní bezpečnost této metody.

Noční košile pro cestování časem - roztomilý vynález, který ovšem nemohl nalézt praktické uplatnění. Noční košile není totiž nejvhodnější úbor pro jakékoliv cesty a navíc umožňovala pohyb jen o 50 let dopředu a zpět.

Nulový přenos - viz teleportace

Pětiúhelníkový dvanáctistěn - starověké znázornění časoprostoru. Dá se použít k proniknutí do minulosti - princip není zcela jasný. Pravděpodobně se jedná o určitý způsob psychické projekce. Opakované průniky vedou až ke zničení objektu (Ovoce ze stromu času).

Poutník časem - případ anonymního uprchlíka z budoucnosti - na počátku 20. století prozradil některé základní údaje o společnosti roku 802 701. Byl Strážci času (↓) dostižen na své výpravě do druhohor a eskortován do neznámého období, bez možnosti návratu; viz též heslo Morlokové (↑) a Eloanové (↑).

Strážci času - časová policie, která odstraňuje chronoklasmy (↑) způsobené neuvědomitými vědci a amatéry, kteří časo o své újmě zasahují do toku času. Do 22. století musí působit tajně.

Stříbřitělesklý halmochron - původně literární, později vědecké ocenění udělované VUCL (dříve VÚČČ) od roku 1984 za významné úspěchy v bádání v oboru cestování časem. Prvními oceněnými byli Jan Hlavička a Pavel Kosatík.

Telechronická optimalizace světových dějin hyperčítačem

(TEOSVĚDĚHYB) - výzkumný ústav, který se pod vedením Iljona Tichého pokoušel optimalizovat dejiny světa. Tato činnost byla ovšem v rozporu s činností Strážců času (↑), proto jimi byla tajně sabotována.

Teleportace - též nulový přenos; přesun hmoty bez ztráty času. Při zkoumání tohoto jevu byl objeven další způsob cestování časem.

Temporal - umělý jazyk Strážců času (↑), velmi účelný a efektivní. Z pochopitelných důvodů je tajný. Perfektně ho znají pouze Strážci času (↑) - absolventi. Před prozračením je chráněn hypnotickou bariérou.

Temporální spoj - pro spojení s některými exponovanými místy v minulosti byly zřízeny pravidelné (i hromadné linky - temporální spoje. Přeneseně jakákoli cesta po časové přímce.

Temponaut - Cestující časem - vědec, rodina atd. Temponauti mají zakázáno zasahovat do toku času. Tento zákaz temponauti někdy překračují - způsobují tak chronoklasmy (↑).

Tempotron - poměrně nedokonalý starší typ stroje pro cesty časem. Vhodný spíše pro laboratorní účely. Pracuje na principu dudimceových transformací (↑).

Time machine - pokusná metoda uplatněná při pokusu s tímto názvem je velmi nebezpečná - časová bariéra se při ní chová jako pružná blána. Dochází k prepolarizování velkého množství chrononů a to vede ke katastrofám (Jak Lali přišla o zapalovač).

Ústav vnitročasových letů - výzkumný ústav provádí praktické zkoušky letů po časové přímce. Využívá netradiční technologii symbiotů - neuroxerová metoda (↑). Později z něho a z VÚČČ (↓) vzniká VUCL (↓).

Uzlový bod - místo na časové přímce (↑) nejnáchylnější k narušení souslednosti příčin a následků. Může v něm dojít k přerušení časové přímky (↑) a tím i ke vzniku alternativního světa (↑). Odhad míst uzlových bodů je velmi náročný a nejistý (viz Laboratoř času).

Van Houtenova bariera - podle této teorie existují dva analogické vesmíry, které tato bariera odděluje. Jejím proražením lze proniknout do druhého vesmíru. Po provedení vhodného manévru a návratu se vrátíte do zvoleného času a prostoru. Neověřeno.

Věčnost - organizace kontrolující světové dějiny. O její původ se vedou spory - podle jedné z teorií je Věčnost totožná se Strážci času (↑), podle druhé je pravděpodobnější, že se jedná o konkurenční organizaci, která vznikla na základě chronoklasmu a byla Strážci času (↑) zničena.

Výzkumný ústav cestování časem (VÚČČ) - plzeňský výzkumný ústav. Splynul později s ÚVČL (↑). V něm byl zkonstruován první československý systém časových katapultů. Uděluje Stříbřitělesklý halmochron, nyní působí jako pobočka VÚČL v oblasti informatiky a teorie cest časem.

Výzkumný ústav časových letů - vznikl spojením ÚVČL (↑) a VÚČČ (↑), otevřela se tak nová perspektiva pro výzkum času v ČSSR. Tento ústav má velkou zásluhu na tom, že náš výzkum v ničem nezaostává za světovou špičkou.

